

புரட்சி சிவ 12 உ மஹாலயபகத் ஆரம்பம்; 25 உ. ஸ்ரீமஹாலய அமாவாசை; 26 உ நவராத்திரி ஆரம்பம்.
Full term Copyright secured in every page, part and volume; and the right of reproduction, revision and republication strictly reserved by the Editor and Publisher. Due notice of subsisting Copyright in every issue and article was given and published in the Fort St. George Gazette in 1892. a. Pilfering prohibited, w. oh please to to

"Give me not O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is; but give me, O God, that sublime belief that seeing evil I yet have faith."

"Seek Truth wherever you can find it." But,

"Make your choice and stick to it till you reach the End."

ஸத்தியம் வத - SPEAK THE TRUTH

HITCH YOUR WAGON TO A STAR."

"TO THINE OWN SELF BE TRUE."

பேயங்கள்: அறிவேசக்தி: நாம் தத்துவம்]

[God is Love: Knowledge is Power: Aum

ஸத்தியமே ஜேயம்—SATYAMEVA JAYATE.

தகம். 20.]

1912 லு அக்டோபர்மீ, பரிதாபி லு அற்பிசீ

[சஞ்சிகை. 7.

NOTICE.

"To sell the mind for money is a greater sin than to sell the body."

The Editor of the *Vivekachintamani* while thanking his contributors for their valuable contributions, would like to draw the attention of the public to the fact that in pursuance of the uniform policy of this journal, articles could be received only on the understanding that the entire copy right in the articles should be vested solely in the Editor would not have become necessary to mention this matter but for the fact that literary pilfering is becoming more and more prevalent in the journalistic world; and the intentions of the contributors who have by their free use of the manuscripts helped to further the objects of the diffusion of Knowledge Agency which the Editor has been maintaining and working for the public good under great difficulties and trials for the past twenty-five years, are being sought to be frustrated by unscrupulous persons.

J. V. Swaminathayar, Editor, & Founder, V. C. Subrahmaniam, Lalita Publishing Co., Sole Agents and Managers, 19, Adam St., Mylapore.

Joint Hon. Secretary, Vivekachintamani Rev. Committee.

1. அறிவைப்பாவச்செய்வதற்கான ஸம் விவேகசிந்தாமணிக்கு வியாச, விஷய நானம் செயலோர் யாவரோ யாயினும் உண்மைபான அச்சத்திடியானத்தோடு புரண்மதஸம்மதமாய் விஷயார்ப்பனன்கு செய்வல் வேண்டும். நானம் செய்தபின் தந்தாபுராணம் செய்யக் கூடாது. தந்தாபுராணத்தையினர்க்கு விவேகசிந்தாமணி சங்கப்பலகைபோலிடக்கொடாதுதொடங்கும்.
2. உணர்த்தும்வழி யுணராத பிழைக்கவழி தேடும் சில தப்பிவிடக் கர்ணமே மோசனஞ்செய்யாதபடி விவேகசிந்தாமணியிலுள்ள சுதந்திரமெல்லாமெமக்கே. சரிமை யாமென்ற உட்படப்படி ஆதிநுதற்கெண்டே ஸர்க்கார் செலுத்தும் தரக்கல் செய்யப்பெற்றிருக்கிறது.
3. விவேகசிந்தாமணியிலுக்கும் விஷயங்களை யாவது அனுகூலப்பந்தமான ஸாதன ஸம்யம விவேகவின்க்கப் பேர்களை யாவது தர்மவிசேசமையுபயோகித்துத் தர்ம வின்கம் செய்வோர் பிழைக்கவழிதேரியாப் புன்மியப் புரும பார்த்துவிடப்புகார் கதியாகக் : அடாஅது செய்வார் பாடாது பரியத் : இப்பா பிரண்டிலுமிது கைத்தியம் ஸத்தியம், பவிக்குமென்றே தினன், பழனி யாண்டலன், வேறுமயிலுத்தினன், துண்டானம யாய் உணர்த்த உடன்பட்டான் கைச்சாற்றிது

விவேக

சிந்தாமணி

The Undedicated Life and the
Undisciplined Mind lead one to evil.

“பலதான மில்லாத வுர்பாழ்”—

“நிதானமில்லாத மனசு நாசகாரணம்.”

—(o):—

“பலதானம்” என்றால் என்ன? பலனைக் கொடுக்கிறது என்று அர்த்தம். எதன் பலனைக் கொடுக்கிறது? உண்மையாகப் பார்ச்சில் கர்மபலனைக் கொடுப்பதென்றே யேற்படும். காசுபணம், பண்டம்பாடி, பசுஅடிமை முதலான உடைமைகளெல்லாம் உள்ளபடி பார்ச்சில் கர்மத்தின் பலனாக வந்தவையென்றி வேறல்ல. ஆகையால் கைப்பொருளைக் கொடுத்தாலும் மெய்ப்பொருளைக் கொடுத்தாலும் உண்மையில் உள்ளபடி கொடுப்பது கர்மபலனே யாகும். தானம் என்றால் என்ன? தனது என்று உரிமை பாராட்டினதை தனதல்ல உனதேயென்று உறுதி கூறிக்கொடுப்பது தானம். தன்னுரிமையை விட்டுக் கொடுத்தாலும் அதற்கு இசுத்தி வில்லாவிடில் பரத்தலாயினும் பிரதிபலன் கிடைக்கும் என்றே காமியசிந்தையை உட்கொண்டு கொடுப்பது தானம். பிரதிபலனை நாடாது நிஷ்காமியமாகக் கொடுப்பது தியாகம். இது முக்கியமாய் தன்னை (உடையானையே) கொடுப்பதாகும். அஹப்பற்றறக் கொடுப்பது தியாகம், அஹப்பற்றிருக்கக் கொடுப்பது தானம், தானம் திருப்தியார்த்தம் செய்யும் கர்மம், தியாகம் முக்தியார்த்தம் செய்யும் கர்மம்.

ஸ்வதா வென்னும் சப்தத்தை யுச்சரித்துக் கொடுப்பது தானம். இது திருப்தியார்த்த மாதலால் தர்ப்பணம் என்று பேர்பெறும். தர்ப்பணத்தில் “ஸ்வதா நமஸ்தர்ப்பயாமி” யென்று

வருவது தியாகத்தில் ஸ்வாஹா! என்னும் சப்தத்தை யனுசந்தித்து “இன்னரின் பொருட்டு ஸ்வாஹா! இன்னருக்கே இது என்னுடைய தல்ல (—ஐ இதங்கமம்)” என்று வரும். இதற்கு ஹோமம் என்றுபேர். “ஸ்வாஹா” என்பது அக்னிதேவனின் சக்தி ஸ்வரூபம். அக்னிசக்தியினுலேதான் சராசரங்களெல்லாம் தோன்றி மறைந்து இயங்குகின்றன. மேற்றிசையார் நவீனமாய்க் கண்டுபிடிக்கும் அதிர்சயங்களெல்லாம் இந்த அக்னி சக்தியின் மஹிமையினுலேதான். உதாரணமாக (Aeroplane) என்னும் பறக்கும் யந்திரத்தை பெடுத்துக் கொள்வோம். அதிலே யமைக்கப் பெற்றுள்ள “மோடார்” இயக்கும் சக்திவாய்ந்த யந்திரம் அக்னி சக்தி லுள்ளனிலேவோ எதனால் இயங்குகின்றதோ அக்னிசக்தி யந்திரத்தை இயக்க, யந்திரம் வாவை இயக்க சிருஷ்டிப் பொருள்களிலெல்ல பலவானாகிய வாயு பறக்கும் யந்திரத்தை யுயிரின் ஆகர்ஷணசக்தியை யெதிர்த்து விலக்கி கொண்டு மேலேயெழச் செய்கிறது.

வாயுபுத்திரன் என்று ஹனுமாருக்குப்பேர் இந்த ஹனுமார் (மனக்குரங்கு) வாயுவுக்கு அஞ்சனை வாயிரில் பிறந்த குமாரன். வாயு—இயக்குச்சக்தி; புருஷன் (Spirit). அஞ்சனை—இயக்கப்படும் நடவல்து (பிரகிருதி—Matter). புருஷன் பிரகிருதி ஆகிய இரண்டும் சேர்ந்தால் மனோசக்தி யென்கிற சூக்ஷ்மபுத்திரன் பிறக்கிறான். இந்த ஹனுமார் வாயுபுத்திரனுதால் எல்லாசக்தித்தையிலும் தேர்ந்தவர். ஆதலால் இவருக்கு நவவியாகாரண பண்டிதர் என்றுபேர். அஞ்சனை புத்திரனுதலால் ஆஞ்சநேயர். இந்த ஆஞ்சநேயரை உபாஸிப்பவர் எல்லா சக்திகளையும் பெறவர். இவர் உண்மையான இராமபக்தர்.

ரோஃ என்பது அக்னிபிஜம். மஃ என்பது மாயாபிஜம் (மௌனமந்திரம்), ராமம் என்பது ரோஃமேஸ்வரமணிய முகாமழி.

ரோஃமேஸ்வரமணிய முகாமழி
—ஜோகூரவண்ணமாலிகா.

ரோஃ “மந்தாகாசகமதுபாஸிரிய மந்தாபர்வதவாஸஸிவா” —ஜோகூரவண்ண மாலிகா.

பது சிவசக்தி யிரண்டும் எகிபாவமாகச் சேர்ந்துள்ள ஆனந்த ஸ்வரூபம், இந்த ஆனந்தத்திற்கு அஞ்ஞானம் உபாதி. ஞானம் அதில்கூடான தேவதை. அஞ்ஞானம் மாயை; ஞானம் சிதை. ஸ்வர்ணமான் ரூபமாய்வந்த மாயை மயக்கில் சிக்குண்டபோது பாசரூபமான வாக்கியம்சமாகிய ராவணன் வந்து சிதையைக் கட்டிக்கொண்டு போய்விட்டான்.

பதி-பசு-பாசம் என்னும் மூன்றில் பதியனாகில் பசுபாச மிரண்டும் பற்றாதுபோம். பதியில்கில் பசு-பாச மிரண்டும் வந்து பற்றும்.

பதிநுபம்—இராமன்.

பசுநுபம்—ஸ்வர்ணமரகின்மேல் இச்சைவைத்த சிதை (மாயை மயக்கில் அகப்பட்ட ஞானம்.)

பாசநுபம்—(வாக்கியம்சமான பத்தகாரணமாம்) இராவணன்.

ஞானம் மாபைமயக்கில் விழு (ஸ்வர்ணமரகைப் பிச்சிக்கு) பதியில்கிப் போய்விட்டார். அப்பொழுது மாயையினால் மயக்கப்பட்ட ஞானமாகிய அஞ்ஞான வடிவாம் (இராமனை விட்டுப்பிரிந்த) சிதையை பாசரூபமாகிய இராவணன் வந்து பற்றிக்கொண்டு போய்விட்டான்.

இராமன் (பதி) நிருபாதிக்குக, ஞானசக்தி பிரிந்து போனதை ஆற்றாமல் * சத்தியத்தேடி யலைவலானான். ஞானசக்தியிழந்த காரணத்தால் அவன் அசக்தனாக, ஹனுமார் (உபாதிஸ்வதிமான சக்திஸ்வரூபம்) மனோசக்தி ஸ்வரூபமாதலால் அவர் சிதையைத் தேடிப்பிடித்துச் சிதைமீட்கச் சகாயமாயினார். மாயை மயக்கினிழந்த ஆத்மசக்தியை மனோசக்தியின் முபந்சியினாலும் சகாயத்தினாலும் கண்டுபிடித்து மீட்டும் அடைபலாம்.

* ஆற்றல் (சக்தி) எல்லாம் சக்தி மும்புத்தனாயுள்ள கடவுளுக்கேயன்றி சக்தியைவிட்டு விலகினவனுக்கில்லை.

“Our religion is the purification of the Human mind.”

சமய சிஷ்யுடையெல்லாம் ஹிருதய சுத்தியின் பொருட்டே. ஹிருதய சுத்தி வாய்ந்தால் சிற்றம்பலதரிசனமாகும். சிற்றம்பலம் = தஹராகாசம். இந்த நிருச்சிற்றம்பலத்திலே ஆதிநாதுடைய நிருத்த விசேஷத்தால் தோன்றும் இபக்கமே வாயுசக்தி. இது பலமாத்மாய் பலமேஸ்வரூபமாய் உள்ளது. இந்த பலம் அஞ்சனா சம்பந்தத்தால் (பிரகிருதியின் சேர்ச்சையால்) பரிணாம தர்மமாகிறது. (Becomes the Law of Evolution.) இந்த பரிணாம தர்மசக்தியே (Creative Evolution of Bergson) உயிர்நிலை (Law of Life) ஆகிறது. இந்த உயிர்நிலைதானே (Law of Life) ஹனுமாரும் ஆஞ்சனேயரும். இவருடைய பூரணஸ்வரூபம் “பஞ்சமுகி” யென்பர். அதாவது ஐந்து முகங்களையுடைய ஹனுமார். இவர்தான் மயில் ராவணனை வென்றவர். மாயாசக்தியை வெல்ல மனோசக்தியைத்தவிர வேறில்லை. “குலத்தைக் கெடுத்தது கோடரிக்காம்பு” அதுபோல “மாயையைக் கெடுப்பது மனோசக்தி” மனோசக்தி சித்தவிருத்தி யொடுக்கினவிடத்திலேயன்றி விரிந்தவிடத்தில் இல்லை. ஆகையால் சித்தவிருத்தி நிரோதனத்தினாலேயே மனோசக்தி விருத்தியாம். மனோசக்தி யென்றாலும் யோகசக்தி யென்றாலும் ஒன்றே. இந்த யோகசக்தி வாய்ந்தவன் யாரோ அவனே ஹனுமார். உபாஸனைக்கு அதிகாரியாவான். அரங்கில்லார் அல்லப்பட்டு அவதிப்படுவார்.

ஆத்மசக்தி உதயமாகுங்கால் (சூரியன் முன் சந்திரன்போல்) மனோசக்தி யொடுக்களிடும். எப்படியெனில் அனுபவத்தில் கண்டு கொள்க. அல்லது ஸ்ரீராமபிரான் சந்தி

“Unity is the Law of God. Number is the Law of the Universe. cf. Evolution is the Law of Life.”

—Epictetus.

தானத்தில் தூக்கிவவாலைத் தொங்கவிட்டுக் காலில் சுற்றிக்கொண்டு கூப்பினைகளையும் குவிந்தமனமுமாக கிற்கும் ஆஞ்சநேயரைப் பணிந்து கேட்கும் முறையறிந்து கேளுங்கள்; சொல்லும்முறைபால் அவர் சொல்லுவார். யோகமார்க்கத்தில் யோகதர்சனம் கண்டவர்களுக்கு “ஐழிவிலோகேக்” நிலையில் எல்லாம் தெரியும். வித்து நிலத்தில் வீழ்ந்தால், அது மங்கி மடிந்தபின்தான் முளைத்துத் துளிர்த்துத் தழைத்து வளர்ந்து பலனடைந்தார். இவ்வினாலை நுக்கும் மிரண்டிற்கும் பொருந்தும்.

நாடிசுத்தியில்லாமகனார் கருப்பாதானம் வாங்கிக்கொண்டால் ஆறாவது மாதம் ஆகம் சந்தி பிண்டத்தில் உதிக்குமுன் முதலிடை மாதத்திலும் பஞ்சபூத சுத்தி தானேயுண்டாகும், கருப்பாதான சடங்கு காலத்தில் குஞ்சுமமாய் மந்திரசந்தியினால் பூதசுத்தி செய்தது, கருப்பாதானம் உள்படி பவித்தபோது ஸ்தூலமாய்ப்பவிக்கும், கருப்பினி பிடித்தவர்கள் முதலிடைமாதம் வரையில் “மசக்கை”யென்று படுப்பாடெல்லாம் நிலத்தில் விழுந்த வித்து மக்கிமடிந்து உயிர்த்தொழுவதுபோல், ஜகந்ஷேத்திரத்தில் விழுந்த வித்து மக்கிமடிந்து உயிர்பெற்றொழுவதற்கான உற்பாதங்களைபய்வி வேறில்லை. சில பெண்களுக்கு அச்ச ஆகாரம் செல்லாமல் ‘காய்சோஷணம்’ உண்டாகி (உடம்பு வற்றியுலர்ந்து) பின்னர் பட்டமாம் பாலொழுக்கத் துளிர்த்தாற்போல, வற்றியுலர்ந்த சரீரம் பசையொட்டிப் பச்சென்று பச்சை நரம்போடத்தழைக்கும். இதை அனுபவத்தில் பாக்கக்காணலாம். விசேஷமாய் பிரதம கருப்பத்தில் இதை நன்றாய்க்காணலாம். பூதசுத்தியில்லாத தேஹத்தில் ஆகம்சுத்தி கிழிந்து மனோசுத்தி யில்லாதவரையில் பூதசுத்தி கிடைத்திருக்கமாட்டாது. வரட்டுப்பசவும் மலட்டும்திரியும் மழையில்லாதவரண்ட ஆகாயமும் தேவதைகளின் சாபபலன் (தெய்வ குற்றம்) என்பர். உலகத்தில் அக்கிரமம் அதிகரித்தகாலத்தில்

வானம் வண்டுபோமென்பர். இது ஸத்தியம். ஏனெனில் மனோசுத்தியின்றி ஐதசுத்தியில்லையாலும், அதர்மம் மலிந்தகிடத்து மனோசுத்தியும் அதற்குக் காரணமான ஆகம் சந்தியும் குறைந்து ஸம்ஹார சத்தியான ஐதசுத்திபெயிருத்திருக்கும். தேஹம் என்றாலே தவிர்ப்பு பெறுவது என்று அர்த்தம். தேஹமே சம்ஹார சத்தியாம். “ஊனை வளர்த்தார் உயிர் வளர்த்தாரே” என்றும் திருமத்திரம் பொய்க்க உயிரை வதைத்து ஊனை வளர்க்கிறவர்கள் “உயிர்வதைத்தார் ஊன்வதைத்தாரே” யென்று சொல்வது தர்மத்துக்குக் கிடையாத ஊரை யழித்தது கொழித்தனாடு தாலும் அழிவர். சருப்பந்தரித்த அபலைகளை உயிர் பதைக்க அக்ரோமஞ் செய்யும்படியான அதர்மம் மலிந்தால், தர்மம் தலையெடுக்கும்காலம் கிட்டியதென்றே சொல்லலாம். அரசன் அன்று கொல்லும். தெய்வம் சின்று கொல்லும்” என்பது பழமொழி. அப்போதப்போது நடக்கும் அக்ரோமங்களை அடக்காமல் வளரவிட்டால், அதர்மம் மிகுந்து தலையிரிகோலமாய் ஆயிர், பிரசாச ஆடத்தொடங்கினால் அதை யோட்டுந் பூசாரியும் தானே வருவான். “அர்ச்சனா! அதர்மம் தலை பெடுக்கும் போதெல்லாம், தர்மஸ்தாபனத்தின் பொருட்டு நான் அவதாரமாகிறேன்” என்று பகவான் கொடுத்த அபவாங்கு ஒருந்தாலும் பொய்க்காது. ஏனெனில் அது ஸகாதனமான ஒரு தர்மத்தை (an Eternal Law) பெடுத்துப் போதித்ததன்றி வேறல்ல. ஆகவே “பலதான மில்லாதவாழ்ந்தா” என்பதற்கு அர்த்தமென்னவெனில் “ஊம்பலனை ஈசுவார்ப்பணமாகக்கொடுத்துழைக்காதவர் இருக்கும் ஊர் (நரிபுர) பாழாகும்—அதாவது ஜம்சாபஸ்யமிழ்ந்து விபர்த்தயாகும். அப்படியே “பிதாஸமில்லாத மகனா—நாககாரணம்” என்பதும் உண்மை. நிதானம் என்றால் சித்தாதித்யவஸ்து நிவேகத்தோடு கூடிய தர்மாதம் வுணர்ச்சி விசேஷத்தால் சமரணப்பட்ட நலேநிலை, இந்த நலேநிலை (Balance

of Mind) யில்லாத மனம் தர்மாத்மவியவஸ்ஸையின் திருமொழியோடு கண்டபடிபெல்லாமோடுமாதலால் அது நாகசுரணமாம் என்பது ஸத்யம். “அஹம்பாவத்தாலே யழிந்தான் துரியோதனன்” என்பது பழமொழி. “பல தானமில்லாதவூர் பாழ்” என்கிற முகேரர் வாக்கைச் சொல்லிக்கொண்டு லஞ்சப்பிரதானத்தின் தொடர்ச்சியாய்வரும் அக்கிரமங்களை அத்மமென்றுணராமல் தர்மமவழிப்பட்டதாகக் காட்டும் சமர்த்தர்கள் நிதானம் தப்பி நடுவு நிலைகொட்டுப்போவார்கள். நடுவு நிலைதப்பினால், உயர விருப்பவன் (64) அடிக்கம்பமேறி வித்தையாடுபவன்) நிதானம் தப்பினால் எப்படியோ அப்படித்தான் ஆவார்கள். அவர்களுக்கு ஆகாயகமனசுகதி யுண்டாகமாட்டாது.

Sri Sankara A—Sketch.

ஸ்ரீ சங்கரர்.

(Special for the Vivekachintamani.)

நான்காம் அத்தியாயம்.

ஸ்ரீ சங்கரர் காசி கேஷத்திரத்தில் அத்துவித மார்க்கத்தை விருத்தி செய்துகொண்டு வருகையில், இவர்களில் கிந்துமாதவர் தோன்றி நாளைக்காலையில் உன்னிடம் ஒருமாணக்கர் வருவார். அவரை ஏற்றுக்கொள்ளுக என்பதன். அப்படியே மறநான் தனது மாணக்கர்களுடன் சங்கரர் கங்கையில் நீராடிச் கரையிழிட்டுக் காற்று ஜபஞ் செய்துக்கொண்டிருக்கையில், தென்னாட்டிற் பிறந்த சந்தனர் என்றும் பத்தரோருவர் சக்குருவை நாடி வடக்கு நோக்கி யாத்திரைசெய்து விபாசகாசியை யடைந்து, சிவகாசி கங்கைக்கரையில் சங்கரருடைய தீவ் விப தேகத்தில் ஸ்ரீ விஸ்வாதருடைய அம்சையைக்கண்டு ஆரத்தொன்று, அங்கிருந்தபடியே பணிந்த ஸ்தூபம், அனே சிவகாசியை யடைந்து சங்கரரை வணங்கி சேவைசெய்து வந்தனர்.

2. ஸ்ரீ சங்கரர் அம்மைந்தனைச் சோதித்து முறையே சந்திரசத்தை ஈந்து மாணக்கராகக் கொள்ளவே, சிறிது காலத்துள் இவர் மாணக்கர்களில் சிறந்தவராயிருந்ததன்றி, இவரிடத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தியின் கலைகளும் விளங்கின.

3. ஸ்ரீ சங்கரர் காசியில் ஒன்பது மாதகாலமிருந்தபடியால் இவருடைய சார்பத்தியத்தாலும் மாணக்கர்கள் பிரசங்கத்தாலும் அனேக மாயிரம்பேர் துறிதபாவனையுள்ளவர்கள் அவைதிகளானார்கள். தருக்கர், மீமாஞ்சகர், சாங்கியர் முதலியோர்களுடைய செருக்கு ஒழிந்து வந்தது.

4. ஸ்ரீ சங்கரர், தமக்கு கோவிந்த யோகியர் அருளிப்பிருந்த ஸ்ரீ சைலய சந்திரமௌனீ சுவர லிங்கம், இரத்தனகுப்ப கணபதி, ஸ்ரீ சங்கரர், நவக்கிரக யந்திரம், நரசிங்க சாளிக்கிராமம், இவைகளை சந்தனரிடம் கொடுத்து ஸ்ரீ த்து வரும்படி யாக்கியாபித்தனர்.

5. சந்தனர் அத்தேவதா பூஜையைக் கிரமப்படி செய்து வந்ததன்றி பஞ்சாயதபூஜை மார்க்கத்தை யாவருக்கும் உபதேசித்து, எத்தேவதையிடத்தில் யாருக்கு பத்தியோ அத்தெய்வமூலமாய் அவர்கள் எண்ணம் பலிக்கும் படிசெய்து மாந்தரைத் தம்வசமாக்கி வந்தனர்.

6. ஒருநாள் ஸ்ரீ சங்கரர் தம்மாணக்கரோடு கங்கையில் ஸ்ரீ காளிசெய்து நித்திய சர்மானுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு தமது மடத்திற்குத் திரும்பி வருகையில் கரத்திரவடிவமுடைய ஓர் சண்டாளன் தன் தலையின்மேல் கட்டுத்தாங்கி நான்கு நாய்கள் தன்னைத் தொடர்ந்தவர ஸ்ரீ சங்கரர் அருகே வந்தான்.

7. அவனை இவர்கண்டு ‘எட்டிப்போ’வென்ற அர்த்தம் கொடுக்கக்கூடிய சைகை செய்தனர். அதுகண்ட அவன் இவருக்கு வழியிடது திடுத்து ‘சந்திராசித்திலை’ எங்காரணத்தினால், யாரை எங்கு போகச்சொன்னாய்? அன்

னமயமாகிய தேகத்தைத்தாங்கி அதையே எட்டிப்போகச் சொன்னாயோ? பெருங்கடல்போலும் ஆன்மா எங்கும் நிறைந்திருக்க, அதனுள் அந்தணன், சந்நியாசி, சண்டாளன் என்னும் வேறுபாடேன்? ஆன்மா வேறு என்பாயாகில், மட்டுத்திலும், பொற்குடத்திலும் நிறைந்துள்ள ஆகாயத்திற்கும் வேறுபாடுகற வல்ல மையுண்டோ உனக்கு? கங்கையின் நீரில்காணும் சூரிய பிம்பத்திற்கும் சாக்கடை நீரில்காணும் சூரிய பிம்பத்திற்கும் வேறுபாடுண்டா? சூரபுத்தியில் நினைவும் கனவுமாகிய பிரபஞ்சமுள்ளதோ? பழுதையை பாம்பென மருண்டவன், பழுதையென வழிந்தபின்னும் அச்சமுற்றோடக் காரணமுண்டோ? நீ உண்மையான அத்தைவதக்கருத்தினை புணர்ந்தவனேயாயின் இவ்வேற்றுமை உன்னைவிட்டொழியாதிருக்குமோ? ஞானியென்று சந்தியாச வேஷம்பூண்டு துவிதபாவனையை விருத்திசெய்து உலகத்தை வஞ்சித்தல் தகுமோ? என்றான்.

8. ஸ்ரீ சங்கரர் அவ்வைத ஆகந்தம்பொங்க, “ஏறும்புமுதல் பிரமனீருகவுள்ள எல்லாவுடம்பினிடத்தும் நிரம்பிய அறிவாம் பொருளொன்றே உண்மையாயுள்ளது என்னும் இரகசியத்தை எவன் சூருமுலமாயுணர்ந்து அனுபவத்திலும் அறிந்தவனோ அப்பெரியவன் சண்டாளனேயாயினும், அவன் எனக்கு குருவென்பதே என்கருத்து” எனவிளக்கும் “மானிஷா பஞ்சகம்” என்னும் ஸ்லோகங்களைக் கூறினார்.

9. உடனே சண்டாளவடிவு மறைந்து ரிஷி பவாகனருடைய விஸ்வநாதர் தரிசனம் தந்தருளினார். கட்டுடம் தங்கையாகவும் நாய்கள் வேதங்களாகவும் தோன்றின. இத்திருக்கோலத்தைக்கண்ட ஸ்ரீ சங்கரர் கண்களில் ஆகந்தக் கண்ணீர் பெருக ‘சிவோகம்’ ‘சிவஎவநாநியத்’ என்னும் வேதாந்த சாமாயுள்ள ஸ்தோத்திரங்களிலும் ஸ்துதிசெய்தனர்.

10. ஸ்ரீ விஸ்வநாதர் அபயாஸ்தங்கொடுத்து வேதமுடிவை யுபதேசித்து, நாமே நீயாக விருக்கின்றாய் எனக்கூறி, வாதிர்களை வென்று, மோகித இச்சையுள்ளவர்களுக்கு ஞானமாய்க்கத்தை யுபதேசித்து மாணக்கர் பரம்பரையால் உலக ஜனங்களுய்யுமாறு செய்து, எம்மை மடைகவென்று கூறி மறைந்தனர்.

11. சிவனருட் திருமேனிப்பரிசுத்தால் ஸ்ரீ சங்கரர் ப்ரஹ்மஞானமயராய் விளங்கினார். உடனே மாணக்கர்களுடன் ஸ்ரீ சங்கரர் ஸ்ரீ விஸ்வநாதர் சன்னிதியை யடைந்து துதித்து நிற்கையில் “சத்தியமத்துவைதம்” என்னும் வாக்கியம் அனைவரும் கேட்ட இலிங்கத்திடத்திலிருந்து உண்டாயது.

12. ‘ஜெகதாசாரிய தினசரியை’ என்னும் கிரந்தத்துள் இந்நாளில் நடந்த சரிதைக்கு ‘ஆகந்த பூரிகை’ என்ற பெயர்.

13. பின்பு ஸ்ரீ சங்கரர் காசிபிரின்றும் மாணக்கர்களுடன் புறப்பட்டு ஹிமாசலத்தை யடைந்து, பதிகாளஸ்ரமம் சேர்ந்து, அங்கு யோகத்திருந்த பெரியவர்களை தரிசித்து, வேத வியாசரைத் தரிசிக்கும்பொருட்டு, அங்கு காணப்படும் வனத்துட்சென்று பார்த்தும் காணாது, நாராயணஸ்ரமம் சேர்ந்து அவரை வணங்கி ‘ஐய! பிரம் சூத்திரத்தினை வியாசர் கருத்தோடு பாஷியஞ்செய்து யாவருக்கும்’ புயன்படுமபடி வெளிப்படுத்த எண்ணினேன், என்று கூறினார். அதுகேட்ட நாராயண முனிவர் ஸ்ரீ சங்கரரைத் தழுவிக்கொண்டு, துருவாசர், வியாசர், நீ, நான் என்னும் நால்வரும் வேறுனவரன்று. ‘இப்பொழுது வியாசர் தமது உட்குருத்து தம்மால் வெளிவந்தவாறுகாதபடி கின்னல் வெளிப்பட்டபின், அதனால் தங்கருத்தினை வெளிப்படுத்தவெண்ணி, உமக்கு வெளிப்படாது மறைந்திருக்கின்றனர். சிவனறிவுக்கு விஷ்ணுவும், விஷ்ணுவின் அறிவிற்குச் சிவனும் சாக்ஷிபாக விருப்பதால், நீர் செய்கிற பாஷியமே

விபாசர் கருத்தாவிற்கும்கூட. இவற்றை நீர் அறிந்தவரே யாயினும். மானிட தீர்ப்பபடி வினவுகின்றீர். நல்லது, இதனை நீரன்றி முடிப்பவரில்லை" என்று கூறி, தமது தவத்தின் வலிமையையுங் கொடுத்தனுப்பினர்.

14. பிறகு சங்கரர் பிரமகுத்திரம், உபநிஷதம், பகவத்கதை முதலியவைகளுக்கு பாஷியங்களைச் செய்து ஆன்மபோதம், தத்வாலோகம், அபரோகூடானுபூதி, அத்துவித சகஸ்தாம், உபதேச சகஸ்திரம் முதலிய சிறுநூல்களைச் செய்து மாணுக்கர்களுக்கு போதித்து வந்தனர். பத்திரகாலமத்தியேருந்த பல முனிவர்களும் இவருக்கு மாணுக்கராகி வேதாந்த பாஷியத்தை ஒதிவந்தனர்.

15. சந்தனன் மாணுக்கர்களுள், குருவருட்கு பாத்திரா யிருப்பதையறிந்த மற்றவர்கள் அழக்காறு கொண்டதை சங்கராரிந்து, அவர்கட்கு புத்தி புசட்டுமாறு கற்கைவினக்கரையிற் தேவபுனையின் பொருட்டுப் பலரெடுத்துக்கொண்டிருந்த சந்தனரைக் கூறி உடனே வரும்படி அழைத்தனர். அவர் அக்கணமே குருபத்தி வசிகமயால் நதியின்பேரில் நடந்து வந்தனர். சந்தனருடைய குருபத்தியை சிறப்பிக்க பாரேதி அவர் பாத்திரங்களுக்கு பத்மங்களைக் கொடுத்துத்தினன். இவற்றைக்கண்ட மாணுக்கர்களும் தாமெண்ணியது தவறெனவறிந்து அவரிடத்து மிகுந்த பத்தியுடையவராய் 'பத்மபாதர்' என்ற காரணப் பெயரிட்டு மகிழ்ந்திருந்தனர்.

16. பிறகு ஸ்ரீசங்கரர் பத்மபாதர் முதலிய மாணுக்கர்களைக் காசிக்குத் திரும்பி வருகையில், அறிந்துவாராய், பிரம்சபாலம், காளிங்கட்டம், அயோத்திபாடலிபுரம், பிரயாகை முதலிய ஷேத்திரங்களில் சபைகட்டி அக்வைதத்தைப் பிரசங்கஞ் செய்ய அகோரர், நகுலேஸ்வரர், சித்தநாதர், உக்கிரனவரவர், ம்ருகேந்திரநாதர், ஒட்டியபான சித்தர் முதலிய பலர்

பலவிடங்களிலிருந்து வந்து பாசபதம், கபாலிகம், கணுபதம், செளரம், வைரவர், குபேரம், காலவாதம் முதலிய மதக்கோட்பாடுகளை யாதாரமாகக்கொண்டு வாதிட, ஸ்ரீசங்கரர் அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் தோல்வியடைவித்து கர்வத்தை யடக்க, அவர்கள் வணங்கி உபதேசம் பெற்று, தத்தம் மாணுக்கர்களுடன் அக்வைதிகளாய் குருவின் கட்டளைப்படி தங்க விரும்பிடம் செர்ந்து சங்கரபர்ஷயத்தை ஜனங்களுக்கு விவக்கிப் போதித்து வந்தனர்.

17. பின்னும் ஸ்ரீசங்கரர் சோமநாதம், துவாரகை, வடமதுரை, கோகுலம் முதலிய விடங்களிலுள்ள விஷ்ணுவர்த்தனர், எச்சகாராயனர் முதலிய விஷ்ணு பாகவதர்களையும், பாஸ்காபட்டர் முதலிய தேவீ பாகவதர்களையும், ஆதித்தியதாசர் முதலிய சூர்ய பாகவதர்களையும், பத்திரநாதர் முதலிய கணபதி பாகவதர்களையும், உக்கிரமூர்த்தி முதலிய பைரவ பாகவதர்களையும் யாநில் வென்று, அக்வைதத்தை அவர்கட்குப்போதித்து, அவர்களனைவரையும் மாணுக்கராகிக்கொண்டு, பிரசிநுதிப் பிரகாசம், சியாத்துவாத கண்டனம், சத்வபங்கி பஞ்ஜனம் முதலிய பிரகரணங்களுடைய "யுத்திஸ் லோகஷுட்சதி" என்னும் நூலைச் செய்து காசியை யடைந்தார்.

18. அய்விடத்தில் இருபத்து நாலாயிரம் பேர் பாஷ்யமேத வந்தனர். அவர்கட்கு தமது மாணுக்கர்களைக் கொண்டு ஒதுகித்து, வாதிப்பவர்களை வென்று அக்வைத அமுதத்தினை யூட்டி ஆர்த சந்திர மௌனியாய் யாவராலும் பூஜிக்கப் பெற்றனர்.

19. ஸ்ரீகாசியில் கந்தைக்கரையில் ஸ்ரீசங்கர பகவத்பாதர் தமது மாணுக்கர்களுக்கு 'சாரீர மீமாம்ஸா பஷ்யத்தை' ஒதுகித்துக்கொண்டிருக்கையில், மிக்க பிரகாசமான தேகமுடையதோர் கிருத்த வேதியர் அங்குவந்து நீயார்? இவர்களுக்கு என்ன கற்பிக்கின்றாய்?

என்று வினவ, பத்மபாதர், இவரே எங்களுக்கு குரு, பிரமசூத்திரத்திற்கு பாஷ்யத்தை உபதேசிக்கின்றனர், என்றார்.

20. பிறகு வேதிபர் சங்கரரைப்பார்த்து, ஐய! பிரம் சூத்திரம் மூன்றாம் அத்தியாயம் முதற்பாதம் “ததர்சாப்பிரதிபதொ” என்று தொடங்குகிற சூத்திரத்திற்கு உரை கூறுக வேண்டனர்.

21. ஸ்ரீ சங்கரர் பெரியவருக்கு வந்தனஞ் செய்து ஆசனத்திருத்தி “ஆன்மாவேறு உடம் பினை யடையும் பொழுது சூத்திர சூத்திரசாரம் நமூவப்பட்டுப் போகின்றது என்றனர். பிறகு வேதிபர் பலவிதமாக வேறுபடுத்தி வினாவு, அவற்றிற்கெல்லாம் ஸ்ரீ சங்கரர் ஒவ்வொன்றுக்கும் பத்துவகையாக விடை கூறினர்.

22. இங்ஙனம் எட்டு சார்வரையில் தர்க்கம் நடந்தது. பத்மபாதர் ஒவ்வொன்றையும் கவனமாய்க் கேட்டுணர்ந்தனர். மற்றவர் இவ் வரிய விஷயங்களை அறிய மாட்டாதவர்களாய் மயங்கி பத்மபாதரை இவ்வேதிபர் யார்? என்று கேட்டனர்.

23. பத்மபாதர் சண்களுக்கு தர்க்கஞ் செய்ய வந்தவர் ஹரியாகவும் தமது குரு தமரானவரும் நோற்ற, வினாவினாவுக்கு, வேதிபர் காரணமுடையவையே வேதிபியாசர் என்று கூறினார்.

24. பிறகு ஸ்ரீ சங்கரரும் அவ்வேதிபரை யறிந்து துதித்த வண்ணக்கவே, அவரும் தமது சிஷ்யரையத்தோடு தண்டமண்டல தாராய், மான்தோலும் வெண்ணிறம் உருத்திராக்ஷமும் பிரகாசிக்க வெளிப்பட்டு நிற்க; ஸ்ரீ சங்கரர் பத்மபாதரிடமிருந்த தமது பாஷ்யச் சுவையை வாங்கி, அவர் முன்வைத்து, “ஐ! பிரபோ! தமது பிரம் சூத்திர பாலுயிற்று எனது பாஷ்யத்திப்பத்தில் திபராதனை செய்கின்றேன். வேதங்களைப் பிரித்து விளக்கி பதினெண் புராணங் களையும் செய்து, வேதசாரத்தை ஐந்தாமாவேதம்

மெனச் கூறும்படி நகர பாரதத்தை எழுதி கலைமான் செல்வமுற்றும் வெளிப்படுத்தியிருக்கு” தேவரீர் சமூகத்தில் நானியின்றி பாஷ்யம் செய்த துணியைப் பொருத்துத் திருத்தியருள வேண்டுமென்று வேண்டினர்.

25. வியாசர், ஒரு முகூர்த்தம்வரை அச் சங்கர பாஷ்யத்தைப் பார்த்து தமது மார்பிலினைத்து “ஐய, சங்கர! நீ அச் சங்கரரே மோலு, இல்லையேன் என் கருத்தினை இங்ஙனம் வெளிப்படுத்தலாற்றாப்! இதனைப் பார்த்ததிலும் எனக்குள்ள ஐயங்களு மொழிந்தன. உனது வாயினின்ற குற்றமுள்ளவரை எவ்வாறுண்டா? உன்செய்தி கைலாசத்திலுணர்ந்தே இப்பாஷ்யத்தைப் பார்க்க வந்தேன். நான் பிரமசூத்திரம் செய்ததற்குப் பயனிப்பொழுது தானுண்டாயிற்று. வெகு சுகபமாக மறைத்து வளர்த்துக்கொடுத்த தத்துவங்கள் இப்பாஷ்யத்தில் விளக்கப்பட்டன. நீ நானே! எனக்குத் தந்திருந்து. சுகன் எவ்வாறு எனக்குத் தருகின்றனோ அவ்வாறே நீ எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தாய். இயற்கைப் பிரகாசனாகிய உன்னை நான் ஒளிசெய்ய வல்லேனெல்லன்” என்று கூறி பறைப வெத்தனிக்க பொழுது,

26. ஸ்ரீ சங்கரர் பக்திபோடு அவ்வரைத் துதித்து, ஐய! தேவரீர் ஒரு முகூர்த்தம்வரை கருணையோடு இங்கெழுந்தருளி விருந்தால், தம் சங்கதியிற்றானே கங்கையில் இவ்வளித்தியமாகிய உடலை விட்டு கவலையற்றவனாகி விருப்பே நென்றுகூற.

27. “உன் சங்கதி யானறிவேன். உனக்கு பிறப்பிலுள் ஆயுள் எட்டுவருஷம். நீ தேடிப் பெற்றது எட்டுவருஷம். அப்பதினாறாம் இப்பொழுது நிரந்தது. இன்மறுதல் இன்னும் பதினாறுவருஷம் நீ உலகவலம்வந்து, இப்பிரம் வித்தையை விளக்கஞ்செய்து, மதவாதியனாவென்று, அகனைதத்தினை நிலைநாட்டவேண்டும். சைவ வைஷ்ணவ முகலிப அறுதம்ப

தருமங்கடையும் வகுத்து, ஞானத்திற்குக் கருவி
பாகிய கர்ம பக்தி யோக மார்க்கங்களைப் பலரு
க்கு முதுபடி, பலசிறுநூல்களை இயற்றி இக்
குருமரபு கெடாதபடி குருபீடங்களை ஏற்படு
த்தி முப்பத்திரண்டு வயதான உடனே கைலை
க்கு யாக்கையுடன் சேர்ந்து சிவசொருபத்தி
லடைகின்றாய், உனக்கு வியாக்கியான சிம்மா
சுனாதிஸ்வரன், ஷட்தரிசுனஸ்தாபனசாரியன்,
பூமண்டலாசாரியன், சர்வதந்திர சுதந்திரன்
என நான்கு விறகுகளும் யான் கொடுத்தேன்.
நீயும் உன் மாணாக்கர் பரம்பரையும் உலக குரு
வாகவிறுக்கக்கடவது!" என்று வாழ்த்தி மறை
ந்தனர் வேதவியாசர். அப்பொழுது "ததா
ஸ்து" என்று அசரீரி யுண்டாயிற்று.

28. பிறகு ஸ்ரிசங்கர் தம் மாணாக்கரோடு
பிரயாகையை யடைந்து கங்கை, யமுனை, சா
ஸ்வதி நதிகளின் சங்கமத்தைத் தரிசித்த, சத்
துவ ஞானம்போலும் தென்முசமாகப் பாயும்
வெண்ணிற கங்கையும் தம் சகுனத்தைப்
போலும், கிழக்குமுகமாக ஓடும் கருநிற யமு
னையும், இராஜ சயிச்சை போலும் அகூப
விறகூத்தருகில் செமமை கலந்த பசுநிற சாஸ்
வதியும், இட பிங்கலை சுழிமுனை நாடிகளின்
கூடலிடம் போல, பிரணவ உபாசனைக்குத் தக்
கதாகிய தீர்த்தத்தில் விதிப்படி நீராடி, திரி
வேணியை ஸ்துதித்து அவ்விடத்தில் சிறிது
இளைப்பாறி யிருந்தனர்.

29. அச்சமயத்தில் குமாரின பட்டபாதர்
குரோத பாவத்தை பொழித்து மாணாத்தப்
பிரபுச்சித்தம் செய்துக்கொண்டு அக்ரீப் பிர
வேசஞ் செய்கிறாரென்று கேள்வியுற்ற ஸ்ரி சங்
கர் அவ்விடத்துச் சென்று பூஜிக்கப்பட்டவ
ராய் தாம் செய்த பாஷ்யத்தை பத்மபாதர்
மூலமாய் கேட்கச் செய்தனர். பட்டபாதர்
இன்பக்கடலிலாழ்த்து "ஐய! சங்கரோ! யான்
இப்பொழுது உம்மை தரிசித்தபின் பாவமேது?
பிராயச சித்தத்தான் என்னத்திற்கு? என்னி

டம் நெடுநாளாக மாணாக்கராக விறுத்த வில்வ
ரூப மண்டன பட்டாசாரியன் என்ற வேதி
யன் ஆரியவர்த்த புலவரெல்லாம் நன்கு மதி
க்க அரசர்க்கெல்லாம் குருவாய் விளங்குகின்
றான். அவன் பீர்மாவிற்கு சமமானவன். அவன்
அறியாத விஷயமில்லை. அவன் மனைவி உபய
பாதி அவனிலும் சிறந்தவன். அவளே கலை
மகளுக்கு நிகரானவள். அவளை வென்றது மா
ணாக்கனாக்கிக் கொண்டால் உலகை வென்றது
போலாம். உனது பாஷ்யம் இமயமுதல் சேது
வரையில் நிலபெறக்கடவது. இறுதிகாலத்தில்
யிரிவேண்டி வருந்து மெனக்குத் திருவடித்து
தாரகமுரைத்துக் காத்தல் வேண்டும்" மெனக்
கூறிய பட்டபாதரை, ஸ்ரி சங்கர் அபயகரத்
தோடும் உச்சிதொட்டு வலக்காத்தில் தாரகமத்
திரத்தை உபதேசித்து அனுக்கிரகிக்க, அவ
ருடைய ஆத்மா பேரொளியாக மேலெழும்பி
அனைவருடைய கண்களையும் கூசும்படி செய்
தது. உடனே ஸ்ரி சங்கர் பாகிரதியில் நீராடி
அப்பாத்துவாச ஆஸ்சிரமத்தில் தங்கி மாணா
க்கர்களுக்கு அறிவுணர்த்திக் கொண்டிருந்தனர்.

T. C. வெங்கடரமணய்யர்.

இனம்! இனம்!! இனம்!!

உற்சாகமான கதைப் புத்தகம்.

—(4)—

இச்சிறந்த புத்தகத்தில் விநோதமான இரு
பது இனிய கதைகள் அடங்கியிருக்கின்றன.
ஒவ்வொரு கதையையும் படிக்கப் படிக்க ஆச்சரி
யத்தையும் மிழ்ச்சியையும் கொடுக்கக்கூடியது.
இப்புத்தகம் இனாமாகவும் தபாற் செவலில்லா
மலும் அனுப்பப்படும். இன்றைக்கே உங்கள்
விலாசத்தை யெழுதி அனுப்புங்கள்.

வைத்திய சாஸ்திரி

மணிசங்கர் கோவிந்தஜி,

ஆதங்க டிசம்பர் ஓனஷதாஸம்,

22, பிராட்வே அஸ்தா

96, மவுண்ட் ரோட் மதராஸ்.

THE ORPHAN'S CRY.

The Plaintive Voice that enters the Great Mother-Heart of the Universe.

MOTTO:—"Number is the Law of the Universe."—*Epictetus*.

The Voice Grace, or the word of God in response to the Orphan's Cry: தர்மம்பிகை திருவாக்கு:—(நவராத்திரி முதல்நாள்)

"Do him good in return for evil. No one is under your protection. You and your family are alike under the wing of God. This is an opportunity to test your qualities of Patience and Peacefulness. (சக்திப்பத்தி க்ஷமாபுத்ரா). It will be a disappointment to ME if you fail to stand the test. There is no such thing as abuse and insult. Borne patiently these things are honours."—*The Voice of God emanating from His Justice of the Peace.*

"அத்யம்மாநாபிதாந்ஞானம் தர்மோப்ராநா
தயாகை: சக்திப்பத்தி க்ஷமாபுத்ரா
ஷுடைதேமமயிந்தவரி"

அநாடைப்பிள்ளை யோலம்!
தர்மம்பிகையிடம் முறையீடு.

—:ஃ:—

"தர்மம் பிகையாம் தாயவன் போற்றி!
திருவையாற்றுறைத் திருவடி போற்றி
திருவா முருறைத் தேவடி போற்றி
கருத்தறை நாயகி யின்னுயிர் போற்றியே!"

"போற்றி போற்றி யவன் பேரன்பு போற்றி!
போற்றியெனை யாண்டருட் திருவடி போற்றி!
தேற்றியாற்றித் தேனுறைசுளைபோல் யோகமுறையோடிய சேவடிபோற்றி
யோற்றியே தானுயோகமுறை நாதமுடி வெய்தியபாதமும்."—காதற்செல்வி
(பக்தி மார்க்கம்.)

பல்லவி.

சுதென்ன காலமோ! கலி சாலமோ!
படுமோச மேல்கெடு காலமோ!

அனுபல்லவி.

துதுவென் றேயம்மா! துப்பினன் முஞ்சியில்
துர்த்தப்பயலவன்! துதுவென்றுன்னைத் துப்பினன்பாரே! † யோதித்தோ!
—(சுதென்ன காலமோ!)

சரணங்கள்.

1. நகமும் சதையும்போல் நேசமா யிருந்தவன்
அசையும் புறமுது யாவேசக் கொண்டிப்போ
நகமும் சதையடக் கீறியே மீறி—வெறியால்
மிகவுப் மதங்கொண்டு பதங்கெட்டுத் துதுவென்றம்மா!
துப்பினன் முஞ்சியில் துர்த்தப்பயலவன் துப்பினன்பாரே! † யோதித்தோ!
—(சுதென்ன காலமோ!)

2. ஆசா பாசங்க ளறநீட்டி நுத்தவன் *

கூசாம லேயிப்போ கூத்துக்கு நிற்பவன்†

பேசாம லேயித்தப் பேதைகள் மனத்திட

கூசாம லிருத்தே குருகின்ற கூந்தல

தூதுவென்றவன் துப்பினுன்பாஃ தூதுவென்றனை ! †யோஒஒஒ!

—(சுதென்ன காலமோ!)

3. வேசையுந் கைசப் பெரிதென் றெண்ணாமல்

ஆசையும் காட்டிக் கைசையும் பறிக்கிறான் !

ஆசைக் குகத்தவன் ஆதம்படி யாவென்று

வேசையுந் கைசவிட் டாசைக் கழறிகள்!

ஆசையுந்தோசையு மறவிட்டார் கல்லவோ ! தூதுவென்றனைத் துப்பி
னுன்பாரம்மா! ஒஒஒஒ!

—(சுதென்ன காலமோ!)

4. தர்மம் தலைகாக்கத் தரணியில் பிறத்தவன்

கர்மம்பெரி தென்றே நிஷ்கர்மத்தை யோதினான்

வர்மம்பெரி தென்றே வார்த்தையை விட்டவன்

கர்மத்தின் மர்மம் உணராதே பேசினான்

தூதுவென் றானையே தூக்கிவைத்தின்னமும்!

—(சுதென்ன காலமோ!)

5. என்னப்ரயோசனம் ! என் றுன்னிக்கேட்டவன்

என்னப்ரயோசனம் ! என் றுன்னியுணர்ந்திலன்

என்னப்ரயோசனம் ! உன்னிப்பெய்தாதே

ஆன்னப்பயோசனம் ஆடைத்தில னுன்னி

தூதுவென்றானையே தூக்கிவைத்தின்னமு மோருன்னியே! பாரம்மா!

சுதென்னகாலமோ! கலி காலமோ

[ஒஒஒஒ!]

படுமோச மோ! கெரி காலமோ!

மறாளயபகதம்,
மற்பாஷ்டமி.

அநாதைப்பிள்ளை.

* கல்பாலஸீதலில் தக்பிணுமர்த்தியாய் குருமர்த்தக்கொண்மருத்தவன்.

† பஞ்சகிருத் திய பரிக்ருத்தஞ்செய்யும் க்மகானேசுவர மஹாதாண்டவமுர்த்தி.

ALI-AN OCTAVIUS HUME. *

"Oh! for the touch of a vanished hand
And the sound of a voice that is still!"

அல்லன் ஆக்டேவியஸ் ஹ்யூம்.

—(*)—

"தோன்றிப்புகழொடு தோன்றக் வந்திலார்
தோன்றவற்றோன்றமான் என்று."—நிருத்தரம்.

"சாதலின் இன்னுதலில்லை." தேஹமெடு த்தவர்களுக்கு அந்த தேஹத்தை விடுதலாகிய சாதலின் "இன்னுதது" தன்பம் பம்பபுது வேறென்றில்லை. ஏனெனில் நெடுநாட் பழக்கத் தால் தேஹமும் உயிரும் ஒன்று பட்டுப்போன படியால் என்க. ஒன்றுபட்டவிடத்தில் சுசுமும் இரண்டு பட்டவிடத்தில் துன்பமும் லபிப்பது சுபாவம். "உடலோடுயிர் வந்தொன்றுவ தியல் பே"—என்ற குத்திரப்படி உடலுயிர் ஒன்று தல் பிரகிருதி சுபாவமாம். இதற்கு எதிர்மறையாய் "உயிரில் உடல்கிட்டொடுக்குவதொழிவு" என்பது உண்மையே. இப்படியாக இப்பும் ஒழிவும் பிரகிருத்தி நிகிருத்தி மார்க்கம் களைச் சேர்ந்ததெவர் கட்டமாப். பிரகிருத்தி நிகிருத்தி மார்க்கங்கள் ஸ்ரம்ஸ் மருபம். பிரகிருத்தி யின்றி நிகிருத்தியில்லை; நிகிருத்தியின்றி ப்ரகிருத்தியில்லை. எசம் (ஒன்று) அநேகமாதல் (பலவாதல்) பிரகிருத்தி முறை. எசம் (ஒன்று) நனாகம் (துன்றல்) அதல் நிகிருத்தி. ஒன்றல்லவென்றால் உண்டாமோ எனில், அதுவுமில்லை. வேறு எந்த என்னாவது ஆகுமோ எனில் அதுவுமில்லை. இப்படியாக "இது அல்ல, அல்ல" வென்று தள்ளிக்கொண்டு போவதற்கு "நேதிவார்க்கியம்." என்றுபேர். ந-இது=இது வல்ல.

இதுவல்லாதது எது? வென்னில், "அது" வென்று சொல்லும் 'நத்' சப்தம் பிறக்கும். இது அசரிவாக்கு, ஆசாசந்தியிருந்த பிறப்

பது. "அதுவானால் அதுவாவர் அதுவே சொல்லும்" என்பது ஸ்வாநுபூதி பெற்ற தாயுமானவர் அனுபவவாக்கு.

"அதுவென்றால் எதுவென வொன்றெடுக்கு சங்கை, ஆதலினால் அதுவெனவும் அறவேவிட்டுச்" சுகர் முதலோர் இருந்த மனோமௌன நிலையுறுவதே மேலான சித்தி.

"சாதல் னின்றது தில்லை யினிதது உயிர் தலிணையாக் கடை"—என்றார்.

செய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார். "ஒரு வர்க்குச் சாதல்போல் இன்னுதது (தன்பம் தருவது) ஒன்றில்லை. அதுவும் (அத்தன்மைந்தாயி யசாதலும்) வறியார்க்கொன்றிதன் முடியாத வழி இனிது" என்றார் பரிமேலழகர்.

சாதல் தன்பம். இது எல்லாரும் ஒப்புக் கொள்ளத்தக்கது. சாதலினும் 'பிறருக்குப் பிரயோசனமில்லாத வாழ்வு' அதிக தன்பம் தருவ தாந்லால் நிஷ்பிரயோசனமான அந்த உயிர்வாழ்வுக்காலும் சாதல் இனியத என்றுர். பூர்வ ஜன்ம பரிபக்குவத்தால் பரசேனவாயின் உருகியறிபந்தக்க விஜ்ஞானசலருக்கு இது பிரக்தியகூலமாகத் தோன்றும். மற்றவர்களுக்கு இதனுண்மை அவ்வாவாக சிபாங்காது.

"நதல் அறம்." என்றாராதலின் ஈகை தர்ம ஸ்வரூபமா பிருத்திதது. "லக்ஷ்யம்வத தர்மம்சுர" என்ற வேதவாக்கின் அர்த்தம், "உண்மையாயினார்: உணர்ந்தபுரூட" என்பதே பன்றி வேறல்ல. உண்மையை உணர ஸந்யத் தைச் சொல் என்று சொல்வானேன் எனில், உண்மையை உணர்ந்தோர்ந்தபின் யீயந்திரிபற அதை ஒதவல்ல திறமையுண்டாக வேண்டும். இது சிரவண பநந்தால் உண்டாவது. சிரவணவித்தி உள்ளத்துணர்வு புயக்கும். மாதலித்தி ஓதந்திறமை யளிக்கும். உண்மையை ஸ்வாநுபவர்களிடம் கேட்டுணர்ந்த தியாயோகத்தால் அதை மனதினூற்றம்செய்து பிறருரைச் சொல்லும் சொல்லன்மை (வாக்கு

வித்தி) யுண்டானபின் தான் அந்த உண்மை வழியில் நடக்கத்தகும். அப்படி நடப்பதும் வெறும் வாச்சாளுனத்தால்மட்டும் சித்திக் கக்கூடியதில்லை. வாக்கிபார்த்தம் செய்துகொண்டு பூர்வ பக்தவாதம் செய்வதெல்லாம் ஐயத் திரிபற உண்மையை உணர்வேன்பற்றி வேறெ தற்கு மல்ல. மறவிசேஷத்தால் வாச்சியத் தின் அந்தப் புஷ்டியை உள்படி யுணர்ந்தபின் வாச்சியத்தின் பலவித அர்த்தங்களில் உண்மை க்குசுந்தது எதுவென் றுணர்வென்பும். இந்த உணர்ச்சி சினைத் தினைக்களில் தேறினவர்க ளுக்கு உதிக்குமேயன்றி வாச்சாளுனம் பேச ற்கற்றவர்களுக்கு ஒருபோதும் உதிக்காது. அவர்கள் மாவை மயக்கை கிட்டொழிக்கவல் லவாசகார்கள். மாயைமயக்குள்ள வரையில் மாயாவாதம்தான் பவிக்கும். அப்படிப்பட்ட வர்களுக்கு உண்நிவித்திதல் மஹாதுர்ப்பம். இதைத் தாயுமானவர் கண்ணகச் சொல்லியிருக் கிறார்.

(1) “வேதமுதலானநல் லாநாருத்தன்வையை விளக்குமுட் கண்ணில்லார்க்கும்”

(2) “மிக்ககின் மறியெமையைக்கோராத செவி டர்க்கும்”

(3) “விறவாதம்புகலுவாய் வாதிரோவாளர்க் கும்”

“எட்டாத முக்கணுடைமாமருங்குக் கயிர்த மே” யென்ற தேவியைப் புகழ்ந்துள்ளார். அந்த தேவி “அறிவுருவாமவர்” என்பர் உள் பையுணர்ந்த அனுபவஞானிகள். இப்படிப் பட்ட “அறிவுருவு” நான் “Holy Ghost” என்று புகழப் பெற்ற தாய்குபம். இந்தத் தா யிடத்திற் பிறந்தவர்களைப் பெற்றப்பேறும் மா லுடப் பீறவி பெற்றதின் பயன்யடைந்தவர் கள். இந்த “அறிவுருவு” தானே ஞானகுரி யன். இதன் ஒரீர் அருள் வெளி. இருவிற்பிறந்த (தாய்வயிற் குதித்த) மானிடர்கள் பல ஐம்மக் களின் வச்சியாக வுடன்கூடினந்த தேவ்வா சனையை (தேவேவாஹம் என்கிற பாலத்தை)

விட்டுப் புகழுடம்பெடுத்து (திவ்வியதேஹம் வசி த்து) அருள் வெளியிற் பிறந்தவர்களாகவேண் டும். இப்படிப்பட்டவர் எச்சாதியிற் பிறக்கி னும் எல் வருணத்திலிருக்கினும் எத்தேசுந் தராயினும் அருட் குழவி (Children of Light) ஆவார்கள்.

“உடலோடுயிர் வந்து ஒன்றவது” என்படி இயல்பாமோ, அப்படியே பேரல் “உடல் ஈட் டியிலில் ஒடுங்குவது” ஒழிவு ஆகும். இதைத் தான் “rest” என்று யேசுநாதர் சொல்லியுள் ளார். பவரோகத்தால் கர்மமூட்டையின் சுமை தலைக்கேறி அதன் பறவு தாங்க முடியாமல் தவிக்கின்ற எல்லாரும் அருட் பிரகாசமாகிய என்னிடம் வாருங்கள்! (அருள் வெளியில்) வந்தவர்களுக்கு அருளாளனாகிய நான் அருட் குழவியாகும் பாக்கியம் அளிப்பேன்—என்ற சங்கத்துவனி முழுப்பெருத போலும், சிங்க காதம் கேட்டது போலும், காதத்துவனி கிள ம்ப அசிரி வாக்கால் அண்டமதிரப் பேசினார். அந்த மௌனப் பிரசங்கத்தின் த்வனி இன் னமும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. “ஆண்டி சொல் அம்பல மேருது” அப்படி யென்றால், சித்தர் வாக்கு மற்றவர் வாக்குப்போல் ஆகா சத்தில் போய் ஸயமடைந்த விடாது. “ஆகா சத்திலே நூந்து கிளம்பி ஆண்ட பிண்டமெல்லா மதிர” எதிரொளி செய்து கொண்டி. நித்திய மாய்க் கேட்கப்படுவதாகும்” என்பது உள்ளர்த் தம். இப்படிப்பட்ட வாக்கைத்தான் துதித் திருக்கோர் இதன் தலைப்பில் எடுத்தாளப்பட்ட உங்கெய்தி அடிகள் இரண்டில் இரண்டாவதான தொன்றில். சித்தர்களின் மௌனப்பிரசங்கம் சித்த புருஷர்களுக்கும் நாதானுசந்தானத் திந்திய நிக்ஷாபுருஷர்களுக்கும் கேட்கத் தக்ககாட்சினியப் மற்றவர்களுக் கேட்காது. ஏனெனில் அது நாதவோலி மாத்நிரமாயுள் ளது. ஆதலால் தான் மஹாபிரஸங்கம் வரை யில் கிலைத்திருக்கும் சத்தி வாய்த்திருக்கிறது.

“காணுங்கள்” “கேளரச்சென்” பென்றதி போல் “ஸ்பரிசுதன்மாத்ரை கடந்த கையொன் றெதுவோ அதன்ஸ்பர்சமே” “Touch of a vani- shed hand” என்று உண்மையில் உணரப்பெறு ம். அதை நாம் “அபயவரதஹஸ்தம்” என்று சொல்கிறோம். மௌனவாக்கை அசுரீரிவாக் கென்றும் ஆகாசவாணிபென்றும் சொல்கி றோம். இதை ஊமையெழுத்தென்று பின்னோ யார் சுழியால் சுட்டுவதுண்டு. அபயவரத ஹஸ் ததரிசனமாவதற்கு நடராஜர் தூக்கின பாதத் தால் (குஞ்சிதபாதமென்பர் இதையே) உதை படல் வேண்டும். மோனத்திலொழுகிய வாக் குத்வனியை “மோனகாண்ட்” (Music of the Spheres) என்பர்.

“மோனகுருகாத்நக மாடிவருவேழுது

எனமிருகாதவொல்கேட்டெழுத்துணர்வினுள்ளே”

யென்றதனால் முதலில் குறிக்கப்பட்ட இங் கிலிஷ் அடிசுளிரண்டின் உள்ளார்த்தம் நன்றாகவிள க்கும். இந்த இரண்டடிக்களையும் பம்பாயில் பிர விக்தி பெற்றவரான மிஸ்டர் டின்ஷா எடல்ஹி வாச்சா என்பவர் காலஞ்சென்ற மிஸ்டர் அல்லன் ஆக்டேலியஸ் ஹ்யூம் (A. O. Hume) அவர்கள் இகவாழ்வை நன்குமதித்து அவர் புகழுடம்பெடுத்ததைப் பற்றி ஆகஸ்டி மாச த்து இந்தியன் ரிவியூ என்னும் மாதார்த்தப் பத் திரிகைக்கு எழுதியுள்ள விபாசத்திற்கு மேற் கோளாக வெடுத்தாண்டிருக்கிறார். இந்த மிஸ் டர் ஹ்யூம் இந்தியாவைக் குழைத்ததை முதல் முதல் காங்கிரஸ் சபை சென்னையிலு வந்தது முதல் கேரில் பார்த்துணர்ந்த நாம் அந்த மேற் கோளின் உண்மைப் பிரபாவத்தி லீடுபட்டவ ராய் அவருடைய இகவாழ்வை பெல்லாம் ஒரு திருவாழ்வாக மதித்து “தோன்றிற் பு டொறி தோன்றுக வல்திலார், தோன்றலிற் றோன்றமை நன்று” என்ற தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவர் வாக்குக் கிண்கராக விருக்கக் கண்டு இந்த மட்டும் வளர்க்கியெழுதலானோம்.

அவருடைய குணாசிரசேஷத்தினைப் பற்றிப் பின்னொருமுறை விவேகித்தாமணி யி லெழுத லாகூர்.

—:—:—

“In The Kingdom of God Within”

“The Origin of Life.”

குறப்பரமம் தத்வத்.

சக்திடான்—சக்தி.

Origin of Life.

—:—:—

“ஊரிலாக்குணங் குறியிலாச் செயலிலா னுணர்க்கும் பேரிலாதொரு முன்னிலாப் பின்னிலாப் பித்தோர் சாரிலாச்வால் போக்கிலாச் மேலிலாச் தனக்கு றேரிலாச் தகல் கடவுளா யென்றுவே பிள்ளுள்.”

“உயிர் எனப்படுவது உண்மையிற் சக்தி.” இது ஸத்தியம். சக்தி யில்லாவிட்டால் ஐடமா கும். ஆனால் ஐடமும் ஒரு சக்தியே. ஏனெ னில் இருந்த விடம் விட்டு நகராதிருத்தலும் ஒரு சக்தியே யல்லவோ? ஆகையால் சக்தி யொன்றே ஜீவசக்தி யென்றும் ஐடசக்தி யெ ன்றும் இருவகைப்பிரி. இந்த ஐடஜீவ சக்திக ளிரண்டும் ஆதிபராசக்தியின் தோற்றங்களாம். அனாதியாயுள்ள அபின்னசக்தியின் பின்னமே ஆதிபாகிய பின்னசக்தி. பின்னம் என்றால் பிரிவு பட்டது. அபின்னம் என்றால் பிரிவுபடா தது. இந்தப் பின்னாபின்ன சக்திகளின்றி யையினாலே சிருஷ்டிப்பதில் ஸம்ஹார திரோப வாறுக்காகவுளும் இவற்றிற்கெல்லாம் மேலா புள்ள அக்ஷைதானந்த அனுபவமும் லபிக்கின் றன.

டண்டி யென்னும் பட்டணத்தில் கூடிய பிரி டிஷ் அஸ்ஸோஸியேஷன் சபையின் வருஷாந் தக் கூட்டத்தில் மேற்றிசைச் சாஸ்திர பிபுனார் கள் கூடி உயிர் உண்டானதின் ஆகுமலத்தைக் கண்டு பிடிக்கச் செய்த பிரயத்தனங்களின் பய னைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதில் ஒரு பிபுனார் ஒன்று சொல்ல, மற்றொருவர் மற்ற

றென்ற சொல்ல யானாகண்ட குருடர்போல்
ஒவ்வொருவரும் அவநலர் கண்டதே காட்சியா
கப் பேசலாயினர். முன்னொருவர் 'உயிர்' என்பது
சாத்தம வித்தத்தினின்று பற்பத்தியானதாகச்
சொன்னார். இப்பொழுது அவரிலும் பெரியவர்
ஒருவர் செத்துச் கண்ணும்பாண ஜடசத்திலிரு
ந்து உயிர் உண்டானதாகச் சொன்னார். உயிர்
சத்திலிருந்து உண்டாயிற்று என்பது வேதபூமி
யாறிய இப்பரதக்கண்டத்தில் பாரதவர்ஷத்
தார் வேதாந்த சித்தாந்த அனுபவமாகக் கண்டு
பிடித்தவரினாரித்த உண்மை. இங்கே சத்-அசத்
வித்தியாசத்தைப்பற்றி தர்க்க நியாய விவாதம்
செய்யத் தருணமில்லை.

சத் (Being) என்பதிலிருந்து சித் (Becoming)
என்கிற சக்தியுண்டானதபோல் அசத் (non-
being) என்கிற தோற்றமும் உண்டாயிற்று.
சத்-சித் இரண்டும் செர்த்தே நூந்தும் ஆயி
ற்று. ஆகையால் உயிருண்டானது சச்சிதா
னந்தருபமான சிவத்திலிருந்தென்ப தண்மை.

சுகாரம் சக்திமாணக் குறிக்கும். வசாரம்
சக்திபைத் குறிக்கும். இவையிரண்டும் இளை
பிரியாத தன்மையன. ஒருப்புக்குச் சூரிம் நிரு
க்குக் சூரிர்க்கியும்போல் குணகுணி பாவமாக
நிற்றலின் சக்தியென்பது சக்திமாணோடு பிரிவி
லதாய் மாத்திற்கு வையரம்போல் அயின்னமாய்
அக்வைதப்பட்டு நிற்கும்.

"உயிர் என்பபரிவது உண்மையிற் சக்தி"
சக்தியென்றால் வல்லமை. சத்தோடு அபின்ன
மாய் அத்திதமாய் இருப்பது சித்தானுபவம், அது
தோற்றமாய் (பிரபஞ்சமாய்)ப் பரிணமித்த கா
லத்து-அசத்தும் அதோடுகூட அகித்தது. சத்
-அசத் எனது சொல்லும் 'உயிருடன்' சம்பந்த
மும் அதுனுலேயே தோற்றியது.

அனுதயாயுள்ள சத் (Being) ஆதியில் சத்-
அசத் ஆகிய அகித்திய அசத்தாகத் தோன்
றிற்று. இஃது அசத் தான் உடவல்து. ஆனால்
இது பாவனா மாத்ரமே யெழிய உண்மையில்

சன்மாத்திரமின்றி வேறெதுவுமில்லை. சத் என்பது
Noumenal Existence. அசத் என்பது அதன்
தோற்றமாகிய Phenomenal Mode of Exist-
ence. முன்னது உண்மை (எப்போதும் உள்
னதன்மையுடையது). பின்னது பரிணாமம்
(தோன்றி மறையும் தன்மையது). "அத்பத்தியு
அதிஷ்டாகம்" என்பது மதங்காகம், கத்திலவரும்
கலோமம். அது சக்திக்கும் சக்திமானுக்கு
முள்ள பிரிவிலாத் தன்மையை உணர்த்திவ
தாரும்.

சக்தியே உலகிற்குக் காரணம். சக்தியின்
நேல் யாவும்பிற. சிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஸார
திரோபவ அனுக்ரகம் என்கிற ஜக்தொழியுக்
குள் கருவி காரணமாயிருப்பது (Instrumental
cause) சக்தியே.

சொந்தரிய லாவரியில் ஆதிசக்தார் சக்தியை
ஸ்திதித்துள்ளபடி,—

"கிவமேனும் பொருளும் ஆதி சக்தியோடு
சேரின் எத்தொழிலும் வல்லதாம்
இயம்பி ரிச்சிபின் இயக்கு தந்தமரி
தரிதென மறையி னாக்குமால்
உபேப ரும்புண மெவ்வ கைத்தொழில்
உத்திய யாவரும் வழுத்ததாச்
அவனி யின்கண்டு தயவி லார்பனியல்
ஆவதோ பாவ லாவதோ."

ஆகையால் பரிஷித்த அஸ்ஸோலியேஷன்
சங்கப்புலவர் லிம்புலண்டக்சிச் சித்த கிருத்தி
நிரோதஞ்செய்த கிவேக ஞானத்தால் உயிர்
மூலம் கண்டுணரலாமே யொழிய, புலன்பொறி
வழி யோடிப்போய் ஜகமெல்லாமியற்றும்
புண்மனப்புத்தியால் உணருதல் ஆகாது.
ஆயினும் அவர்களும் கல்வழிப்பட்டே சபம்
பட ஷ்மதத்த வருகிறார்கள்.

அசக்தது ஆஞ்ஞாசக்தியானது, மத்திரி
பிரதானி, படைத்தல்வன், சியயாதிபதி முத
லாகக் கீழ் நின்ற போலீஸ்சேவகன் இயதி
யாகவுள்ள அங்கத்தார் மாட்டுப்படுத்தி அரிய
வேறுபாட்டாற் பண்பவைப்பபடல் போல

இதய கமலத்திலுரை தகராசுசத்திலுள்ள குறுசுசத்தி யொன்றே (the Kingdom of God within) இச்சித்தல், அநிதல், செய்தல், என்னும் வேறுபாட்டால் இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி என மூலவையாகவும், இம்மூன்று சத்திகளும் பின்னர் அவாந்தர வேறுபாட்டால் அந்த சத்தியாகவும் வியாபகரிக்கும். இப்படி முச்சத்தியாகவும் பின்னர் அந்த சத்தியாகவும் வியாபகரிக்கும் சத்திகள் எல்லாவற்றிற்குள்ளும் அந்தரயாமியா யிருப்பவன் சக்திமான். இந்த சக்திமான் 'இதய புண்டரீகம்' என்று சொல்லும் கமல கர்ணிகை மந்தியிலுள்ள திருச்சிற்றம்பலம் என்று சொல்லும் அழகிய துறாவலயத்தில் வசித்துக்கொண்டு "என்கனும் வியாபி" யாயிருந்தலால் "குறுப்பரஹ்மம்" என்று சொல்லப்படுகிறான். இவனையே சிவகுமாரன் என்றும் குமார்க்கடவுள் என்றும் சுப்ரஹ்மணியன், ஸ்வாமிகாதன் என்றும் தண்டபாணி யென்றும் வேலாயுதன் என்றும் உள்ள ஸ்ரீராமர் எனக்களால் பெரியோர் தொழுதேற்றித் துதித்திருக்கிறார்கள். இவனையே யேசுநாதர் "Son of God" என்றும் "Christ" என்றும் சுட்டாமற் சுட்டிக்காட்டிச் சூழ்மையச் சொல்லியிருக்கிறார். இவனில்லாத உயிரில்லை. இந்த சக்திமான் ஒருவனே. இவனே எல்லாச் சத்திகளுக்கும் அதிஷ்டானமாயுள்ளவன். இந்த யுண்மை விளங்கவே இவர் சக்தியாயுதமாகிய வேல் தரித்த மார்பன் ஆதலால் வேலாயுதன். கையில் தண்டவந்தி சகுணத்திலும் சிர்க்குணம் பெரிதென் அபேதிசிக்கு முண்மைக் குருவாயிருந்தலால் இவர் தண்டபாணி. வேலாயுதனுக்கு வேல் எப்படியோ அப்படிப்போல சக்திமானுக்குச் சக்தி. அவயவ அவயபி போல, சக்தியும் சக்திமானும் அபேத பாவத்துக் கிலக்காகிறதை நன்றாகக் கவனித்து உள்ளமுணர மனத்திலிருத்தவேண்டும்.

சக்திமானது சக்தியானது,—

- (1) இச்சாசக்தியாக வியாபகரிக்கும் போது இச்சிதா வென்றும்,
- (2) ஞானசக்தியாக வியாபகரிக்கும் போது ஞானா வென்றும்,
- (3) கிரியா சக்தியாக வியாபகரிக்கும் போது கிரித்தா வென்றும்,
- (4) அந்த சக்தியால் காலத்து அந்தர என்னும்,

பெயர்பெற்று விளங்குவதாகும். வியாபக விசேஷத்தால் இப்படி மூன்றாகவும், நான்காகவும் பிரித்த சக்தி தொழில்பற்றி ஸ்தூல சூக்ஷ்மகாரணம் என்ற திரிபுராத்மகமாய் பஞ்சகிருத்தயங்களையும் நடத்த விவகைச் சக்திக் கூட்டங்களாகப் பிரியும். இவையே பின்னும் அனந்த சக்திகளாகப் பிரியும். இப் பிரிவினையினாலே புண்டாவது தத்துவங்கள். இந்தத் தத்துவங்களை யுணர்ந்தார்க்குத் தத்துவஞானியென்றும் பிரத்தியக்ஷப் பிரமானமா யறிந்தவர்களுக்கும் தத்துவதரிசியென்றும் பேர். இவர்களை மாயை மயக்காது. ஏனெனில் இவர்கள் சக்திமானானாலே சக்திகளின் பல்வேறுபாடான கூறுகளாகிய தத்துவங்களின் வன்மையை உள்ளபடி யறிந்தவர்கள். ராஜபேட்டியிலே அரசனான பெற்றவன் அவனது ஆளுகை நடத்தும் மந்திரி பிரதானிகள் முதல் சேவகர்களாகவுள்ள எல்லாராலும் மதிக்கப்பட்டு அவர்களால் தடைவின்றிச் செல்வதுபோல சக்தி யுபாலிதையால் சக்திமான் சக்தி பிவைகளின் அபேதத்தை யுணர்ந்து சக்திமானான பெற்றவர் தத்துவக் கூட்டங்களால் பாதிக்கப்படாதவர்களாகிறார். "மனமாயை மாயை" யென்றபடி தத்துவக் கூட்டங்களெல்லாம் அரசனின் பரிவரங்கள்போல, புருஷனை மயங்கச் செய்யும். ஆகையால் சக்திமானுடைய அருளால் (அரசன் ஆளுகையாலே) தத்துவ தரிசனம் கண்டவன் அவர்களால் மயங்கு

வதில்லை, என்னெனில் அவர்களுடைய அதிகார முலம் இன்னதென்று அவனுக்குத்தெரியும். அரசுனைத் தெரிந்த காரணத்தால் அவன் மந்திரி பிரதானி முதலிய எல்லாவாயுந் தெரிந்தவனானான்.

“சத்திதான் பலவோ வென்னிந்தானென்றே யனேக மாக வையத்திலும் காரியத்தால் மந்திரி யாதிக்கெல்லாம் உய்த்திடு மொருவன் சத்தி போலா னுடைய தாகிப் புத்திமுத் தசையெல்லாம் புரிந்து அவன் நினைந்த யாரும்.”

“தூதநா விச்சா ஞானக் கிரியையென் றொருமுன் [முடி சிந்திடுஞ் சத்தி யிச்சை யுயர்க்கருள் கேசமாகும் வந்தொரு ஞான சத்தி யால்வய் தறிவ னாதல் என்றருட் கிரியை தன்னால் ஆக்குவன் அகிலமெல் லாம்.”

மேலே சொன்ன கிரியாசக்தியானது—

கூறுபாடு. வடிவம். சிருத்தியம்.

(1) ஐசுரி	{ இவை மூன்று }	(1) படைப்பு
(2) ரோத்திரி		(2) காப்பு, மறைப்பு
(3) ஆரண்		(3) அழித்தல், அருண்
(4) சகானி	{ இவை மூன்றும் }	(4-8) ஸ்தூல ப
(5) புராணி		ஞ்ச் கிருத்தியங்
(6) சூர்ஜி		கன்.
(7) வரமை		ஸ்தூல வடிவா
(8) மூர்த்தி	{ கும். }	

—எனப் பிரிவுற்றுச் சக்திமாயைக்குக்கருவி காரணமாகவும் உபாதாரணமாகவு யிருக்கும்.

இதையே இன்னொரு விதமாகவும் சொல்ல வாகும். குமார்க்டிவன் வல்லமையொன்றே பல வித சக்திகளாகப் பிரிந்த தோன்றம். அவற்றைப் பின் வருகிறபடி. தென்னிதில் விளக்கு வாம்.

Origin of Life (சக்தி முலம்)
The First Cause—சக்திமான் (குறப்பரன் மமாகிய குமார்க்டிவன்.)

I. பரை (சக்தி மானின் சொ த்மான சிற் சக்தி) (Efficient-Cause)	II. பராபரை (உலக உபா தனகாரண சக்தி) (Material Cause)	III. அபரை (சத்தமானின் பரிக்கிரக சக்தி) (Co-efficient Cause)
(1) இரக்தை (2) சக்தில (3) அசுமாத (4) சிருஷ்டினை (5) உண்மை	(1) இரக்சாக்ஷி (2) ஞானசக்தி (3) கிரியாசக்தி (4) சூதிசக்தி	(1) பிராமிசக்தி. (2) வைஷ்ணவி. (3) ரோத்திரி. (இம்மூன்றும் அத்தனார் கால உச்சி, மாலையி ல் தியானிக்கும் சக்திகள்.)

அபரையின் அம்சமாகிய—

(1) பிராமி சக்தி.—100-கோடி விசாலமுள்ள இரக்ததிர மண்டலத்தில் சகல உலகங்களையும் படைத்தற்குக் காரணமா யிருப்பன்.

(2) வைஷ்ணவி சக்தி.—2-கோடி விசாலமுள்ள அவிேத மண்டலத்திற் காத்தற்குக் காரணமா யிருப்பன்.

(3) ரோத்திரி சக்தி.—3-பிசாடி விசாலமுள்ள அக்தி மண்டலத்தில் அழித்தற்குக் காரணமாயிருப்பன்.

சக்திமானின் உபாதனகாரண சக்தியாகிய பராபரை திரிகுணாத்மகமாய்த் திரிந்து I. ஞானமேவாக கியாபகரித்து நின்றபேரது,—

ரக்தியின் போ.	சக்திமான் பேர்.
(1) சிவநத்துவம்	(குறன்)
(2) வயநத்துவம்	(வயன்)
(3) நிஷ்களத்துவம்	(நிஷ்களன்) எனவும்.

II. கிரியையாக விபாகரித்த காலத்து,—

(1) சத்தித்தத்துவம் (சக்தன்.) எனவும்,

III. இரண்டுச் சமமாக விபாகரித்த காலத்து,—

சக்தி சக்திமான்.

(1) சதாசிவத்தத்துவம் (சதாசிவன்)

(2) யோகத்தத்துவம் (யோகன்)

(3) உத்தியுத்தத்துவம் (உத்தியுத்தன்)

(4) சகள-நிஷ்கள தத்துவம் (சகள-நிஷ்களன்) எனவும்.

IV. இச்சையாக விபாகரித்தபோது,—

(1) சகர தத்துவம் (சகரன்)

(2) அனிகர தத்துவம் (அனிகரன்)

(3) பிரவிரூத்தி தத்துவம் (பிரவிரூத்தன்)

(4) சகள தத்துவம் (சகளன்)

எனவும் பெயர்பெறும். இப் பன்னிரண்டு நிருகாமங்களையும் அவரவர பன்னிரு நிருக்கரப் பாங்கால் உபத்துணைச் வேண்டும். இக்காரணத்தால் லயசிவன், யோகசிவன், அதிகாரசிவன் என்பதுபோல, லயசுகன், யோகசுகன், அதிகாரசுகன், என்னும் முவவகச் சக்திமாறும் அவரே பென்பது தெளிவப்படும.

லயசுகன்—உயிரை ஒழிவில் ஒடுக்கி “ஒழிவி லொடுக்க” மென்னும் பதவியைத் தருவர்.

யோகசுகன்—ஒடுக்கினை உயிரை விரியச் செய்து ஸ்தூலபஞ்ச கருத்தத்தால் பூக சிருஷ்டிமூலச் செய்து தானே போக்தாவும் போக்தையமாகவுநின்று போதிக்கப்படும் பொருளைத் தனக்கு அக்தியமாகக்கொளுக அருவையுடைய யோகசக்தியை அளிப்பர்.

அதிகாரசுகன்—பஞ்சகருத்தியங்கையும் நடத்தி ஸ்தூல-சூக்தமாகாண மென்னும் திதேஹங்களிலும் அந்தரியாமியாய் உயிருவின்கீழ் துரியமில் மஹத்தத்துவத்தால் அகந்தகாமயித்தி யென்னும் மஹிமைபொருந்திய சக்தித்தவ அதிகாரத்தைவாயிப்பர். இவ்வதிகாரியைக் கர்மங்கள் பந்திக்க மாட்டர்.

சக்திமான்

சக்திகிருத்தியம்.

லயசுகன்—Process of Involution.

மோகசுகன்—Process of Evolution (cf. Bergson's Creative Evolution.)

அதிகாரசுகன்—Evolution and Involution combined working for Universal Progress or the Process of Universal Progression.

சுகன்—Immanent God (Son of God) (cf. “Lo! the Kingdom of God is within”).

சிவன்—Transcendent God. (Cf. “Our Father in Heaven.”)

நவ விரர்கள்—நவ வியூகமான உலக சிருஷ்டியின் அதிஷ்டான சக்திகள். இவரைப் பொறுளில் “Son of Man” என்று சொல்லுகலாகும். (மண்குல குமாரர் என்னலாம். ஏனெனில் நவ சக்திசினிளும் தோன்றினவராதலால்.)

ஆபுதக்களிற் சிறத்தது வேலாயுதம். அதற்கெ சக்தியாயுதம் என்னும் பேர் பொருந்தும். அந்த வேல் தரித்தவன் வேலாயுதன்: இவனே சக்திமான். சக்திமானே தர்மவானான். தர்மம் பிரவிரூத்தி சிவிரூத்தி யென இருவகைப்படும: பிரவிரூத்தியிவின் தேவசேனாதிபதி. துஷ்ட-நிகர சிஷ்ட பரிபாலன தீவகத பூண்டவன். நிவிர்த்தியில் பழகியான்டி. (சக்தன்), ஸ்வாமிநாதன், சிவகுருநாதன் (குருமார்த்தம்) ஆவன்.

—(1):—

Wisdom is All-Powerful.

விவேகத்தினாலாகாததில்லை.

—><—

உலகத்தில் விவேகத்தைவிட உயர்ந்தபொருள் ஒன்றுமேயில்லை. பொன் நலமணி முதலிய விலையேற்றமுள்ள சகல வஸ்துக்களும் இதற்குச்சமானமாகா. விவேகமொன்றினால் எல்லாவுக்குப் பதவை, உயர்வன, நீர்வாழ்வன முதலிய சமஸ்தஜீவராசிகளிலும் மனிதர் ழேம்பட்டு வினக்கு சின்றனரேயல்லாமல் வேறென்றுமில்லாமல் விவேகம் ஒன்றுமாதிரம் இல்லாவிட்டால் ஒரு

வன் மனிதனாகப்பிறந்தும் இம்மை முறுமைகளி லுடையவென்று பரிபோசனைக்களைச் சிறிதும் பெறுமாட்டான். மிளகாசுதபால், கோழியந்தி ரம் முதலான மிக அற்புதமான பொருள்க ளெல்லாம் அவற்றைக் கண்டுபிடித்தவர்களு டைய அபிப்பிரேயசனமைய சிவன்க்கி காட்டு ின்றனவென்று அவர்களுடைய சூலம் பொ ருள் முதலியனவற்றைச் சிவோஷ்டமாதற் தெரி சிக்கலிலே. ஆதலால் அறிவே பிரதான வஸ் துவன்று மற்றவை அவ்வளவு சிறப்புடைய வல்ல. விவேகசினிக்கும் பெற்றவனுக்குச் சொந்த தேசமென்றும் அந்நியதேசமென்றும் இல்லை. எல்லாம் சுயதேசமே. பவைவொன்றும் கிதேசமென்றும் அவனுக்கில்லை. அவன் அவா வர்களுக்குத் தக்கபடி நடந்துகொள்ளும் புத்தி சாதரியத்தால் யாவரும் அவனுக்கு மட்டுனரா கவே யிருப்பர். அறிவானதுகூட ஒருவருடைய நட்பை யாவரும் விரும்புவர். அரசனும் அவ னுடைய சிவோஷ்ட பரிபெரித்த அவனுக்கு வேண்டியவற்றைச் சன்மாவிர்ப்பான்.

“அறிவுடையொருவன் அரசரும் விரும்பு வர்” என்று பெரியோர் கூறியுள்ளனர். அறிவு டையவான் எப்படிப்பட்ட ஆபத்துவரினும் கவனித்துக்கொள்ளுவான். யாவரையும் உபாயத் தில் கொள்ளான். அவனை வெல்வதற்கு ஒருவ ருடைய முயற்சி. அறிவின் கூர்மையால் ஒரு வர்களை ஒரு பூதத்தையும் வென்று மிகச் சப் பரிபோசனை மடைந்தான். அது எப்படியென் னது :—

ஒரு பட்டனத்தில் தனஞ்செயன் என்னும் ஓர் வந்தகனிருந்தான். அவன் வழக்கமாய் இராக்காலங்களில் வெளியூர்ச் சரக்குகளைத் தாவிருக்கும் பட்டனத்திற் கொண்டுவந்து விற்று வருவான். அவ்வாறு இராக்காலத்தில் சரக்குகள் கொண்டுவருபவன் தன் பட்டன் தில் ஆயத்துறை வழியாய் வந்தால் சூங்கம் காரிதேவன்டுமென்று எண்ணி அவ்வழி

வரசமல் வேறொரு கள்ளமார்க்கமாய்ப் பட்ட னத்துக்குச் சரக்குகளைக் கொண்டுபோய் வர்த் தகம்பண்ணி ஓடித்த வந்தான். இவ்வாறு செ லுடன் செப்துவருகையில் ஒருநாள் அந்த ராத்திரியில் வெளியூரின்னும் சரக்குகள் கொ ண்டு தான் வழக்கமாகவரும் கள்ளவழியாய்ச் செல்லுவதில் ஒருபூதம் கிழே குதித்து அவ னைத் தாத்தித்தொண்டுவர, அவன் காலடி புட் டத்தில் பிழிபடி மிகவும் விரைந்தோடியும், தலைமேலுள்ள மூட்டையின் பாரத்தாலும், பருத்துச்சரிந்த தொந்தியின் பளுவாலும் மிக்க ஆபாசமடைந்து மின்று, ஓர் சமபோசித யுத்தியால் பயபொழிந்து தைரியங்கொண்டு பின்தொடர்ந்த துரத்திவரும் பூதத்தைநோ க்கி, கலைவென்று சிரித்துக் கைகொட்டி “நியா துரத்திக்கொண்டு வருகிறாய்? அந்தோ! நான் தெரியாமல் வீணை கால்கள் நோக இவ்வ னவுதாரம் ஓடிவந்தேனே!”யென்று மிகவும் அல ளியாபாவமாகச் சொன்னான். அதுகேட்ட பூதம் திடுக்கிட்டு, இவன் நமக்கிரையாதத்தக்க சாமானிய மனிதன்; அப்படியிருக்க, நம்மிடத் தில் சிறிதும் பயமில்லாமல் மிகவும் அலகிய மாகச் சிரித்துப் பேசுகின்றானே! இதன் கார னத்தை அறிவோமென்றெண்ணி அந்த வர்த் தகளை நோக்கி, “நீ என்னை வேறு பாவரென் றெண்ணித்தான் இவ்வளவுதாரம் ஓடிவந்தனை? யென்று கேட்க, “இப்பட்டனத்திலுள்ள ஆபத் தாரனென்றெண்ணி இவ்வளவுதாரம் பயந்து வந்தேனே யல்லாமல் நீதுரத்தி வருகிறயெ ன்று தெரிந்தால் ஓடிவும் அப்புறம் எடுத்து வைக்க மாட்டேனே”யென்று அவன் சொன் னான். இதுகேட்டுப்பூதம் சியப்பும் பயமுங்கொ ண்டு அவனோடுகேட்டு, ‘அந்த ஆயக்கான் என்னி னும் பிச்சைல்லவா?’ என்று கேட்டது. வர்த் தகன், அந்த ஆயக்கானுடைய வல்லமைக்கும் கொடுமைக்கும் அளவேது? அப்படிக்கு இல் லாவிட்டால் யாருக்கும் அஞ்சா நெஞ்சமுடை ய நான் இவ்வளவு திகில்கொண்டு ஓடிவருவே

னோ! என்று மிகவும் வற்புறுத்திக் கூறினான். அப்படியானால் எனக்கு அந்த ஆபக்காரனைக் காட்டென்று பூதங்கேட்க, “இப்படிவந்தால் நீ அவனைக் காணமாட்டாய்! இந்த சாத்தை எனயிட்டில் கொண்டுபோய் சேர்த்துவிட்டு மறுபடியும் இந்தக்கோணியைக்கொண்டிவந்தால், நான் உன்னை இந்தக்கோணிப்பையில் போட்டுக் கட்டிக்கொண்டு போகிறேன். அப்போது நீ அவனுடைய வல்லமையையும் கொடுமையையும் காண்பாய் என்று அவன் கூறிய பூதமதற் சினை நூறு. பின்பு வர்த்தகன் அந்த பூதத்தைக் கோணிப்பையில் போட்டுக்கட்டி முட்டைபோல் தலையில் வைத்துக்கொண்டு ஆயுதத்தைவழியே செல்லுகையில், ஆபக்காரன்வந்து “நீயார்? இந்த முட்டையில் என்ன?” என்று வினாவினான். அந்நகு தனஞ்செயன் பதில் சொல்லாது மெளனமாய்ச் சென்றமையால் ஆயக்காரன் கோபித்துவந்து தலையீது இருந்த முட்டையைச் சீரே தள்ளிக் காலால் பலதரம் உருட்டி உதைத்துத் தன்னைவிடமுள்ள எழுத்தகாரியால் பணிக் களில் குத்திப்பார்த்து, இது என்னசாக்கென்று வர்த்தகனக்கேட்டான். அவன் இது புரிமுட்டையென்று ஆபக்காரரிடத்தில் சொல்ல அவன் இது புரியோ அல்லவோ என்பதைக் கண்டறியப்படி. பின்னும் எழுத்தகாரியால் முட்டை முறுவதும் குத்திக்குத்திப்பார்த்தான். பிறகு தனஞ்செயன் அதற்குரிய சுருத்தத்தைக் கொடுத்துவிட்டு முட்டையை எடுத்துக்கொண்டு கொஞ்சகாரம்போய் அதனை அழித்துப் பூதத்தை வெளியேயிட்டு, அது அவனைப்பார்த்து அப்பா! நீ சொன்னயாடும் உண்மையே. அந்த ஆபக்காரன் மிகக் கொடியவன். அவன் என்னை உதைத்து எழுத்தகாரியால் குத்திப்படியால் என்சாரிமெல்லாம் சல்லடைக்கிறான் போலாயிற்று! அவனை கிணத்தால் இன்றும் என்னை எம் மெடுகுசிறது! கப்பம் கைக்குசிறது. நீ என்னைத் தூக்கிக்கொண்டிவராமல் சிறிதுநேரம் அங்கு எவத்திருப்பையெனாலும் நான் செத்

தேபோயிருப்பேன். நீ அந்தச்சமயத்தில் செய்தனவிற்கு நான் என்னவென்றாறு செய்யப் போகிறேன். எனக்குப் பிராணபிச்சை தந்த உனக்கு இம்மன்னுலகத்தையும் கின்னுலகத்தையும் பரிசாகக்கொடுத்தாலும் அந்த நன்றிக்குச் சமானமாகாது. ஆகிலும் என்னால் கூடிய உதவியேதாவது செய்தலென்றும், நான்செய்தே ஆகவேண்டும். இந்தசாத்தை அரசன் மகளை நான்போய்ப் பிடித்துக்கொள்ளுகிறேன். எல்லாவது வல்லமையுள்ள மாத்திரிகள் வந்தோட்புனாலும் போகேன். நீ வந்து ஆபக்காரன் என்ற கூறிய மாத்திரத்தில் கிட்டிப் போனேன். நீ அரசரிடத்தில் வெண்டிய பொருள்பெற்றுச் சகித்த வாழ்த்துரு என்று பூதம் கூறிப்போய் அரசன் மகளைப் பிடித்துக் கொண்டது.

மாத்திரிகத்தில் வல்லவர்கள் பலர் வந்த தற்காலக் கூடிய மட்டில் ஓட்டமுபன்றும் அது பொருளமையைக் கண்டு அரசன் பெருந்தயறும் இப்பூதத்தை ஓட்டுவார்க்குப் பதினாறாம் பொன் தருகிறென்னும் பழையதைவிட, வர்த்தகன் போய் அரசன் அது மதிப்பெம் இரண்டுகூடிக் யுகிற சென்று ஆபக்காரன் என்னும் பெயரைக்கூறிய மாத்திரத்தில் அப்பூதம் கிட்டி கிட்டி போய்கிட்டது. அது கண்ட அரசன் அந்நிரந்த மெழ்ச்சி யடைந்தான். முன்சொல்லியிருந்தபடி பதினாறாம் பொன்னெபன்றி இன்னும் வேண்டிய பரிசுகளையும் அவனுக்குத் தந்து அனுப்பினான். பிறகு அப்பூதம் வேறொரு அரசன் மகளைப் பிடித்துக்கொண்டது. வர்த்தகனை அவரசன் பிடிக்கவே அங்கும்போய் ஆபக்காரன் என்றசொல்ல அப்பூதம் நீ ஏன் இங்குவந்தாய்? என்று கோபித்துக்கேட்க, ஆயக்காரன் உன்னை தேடிக்கொண்டு வருகிறான். அது கூடும் பொருட்டு இங்கு வந்தனவென்று சொல்லவே, பூதங்கேட்டு கல்ல காரியஞ்செய்தான் இனிமேல் காரியுக்கும் இடமெங்கும் வராதே

மென்று கூறி அங்கிடம் வீட்டு செங்கு மற்
 குறுகு தேசத்தாசன் மகிழப்போய் பிடித்துக்
 கொண்டாடி. வந்ததன் அரசனிடத்தில் மிகு
 த பொருள் பெற்றுக்கொண்டு திரும்பினான்.
 சுற்றப் பங்கங்கலிவள்ள பிரதேசங்கலெங்
 குள் தனஞ்செயன் பூதம் ஒட்டுவதில் மஹா
 வல்லவனென்ற பெயர் வந்தபடியால் இம் முன்
 குறுகு அரசனும் தன்னைப் பவலையாறும்
 பிடித்தபடியானே மஹாபுரம் பூத மிகுக்குமி
 டத்தை எழுச்சென்று அங்கும் ஆயக்காரன்
 என்னும் பெயரை அவன் கூறிய்போது பூதம்
 கோபாவேசம் கொண்டு, அவ்வளத்தகலையகொ
 லை வரலும், அவன்: "ஆயக்காரன் இறந்து
 போய் விட்டான், அச்சப்பச்சேதிபுற வந்தே
 உள்ளு மொழிந்தான். பூதம் கோபம் தணி
 கது இன்றோடு என் பிடைவொழிந்தது. ந
 இவ்வரசனிடத்தில் வேண்டிய சித்தி பெற்றுக்
 கொண்டுபோய் வாழ்கின்றான் கூறியது. அத
 ற்கு வந்ததன் ஒன்று வேண்டும். நினையெல்
 இந்த பிராந்தியத்திலொரு நூறு பொசுனைக்
 கப்புற முன்னயாரையாவது போய் பிடித்துக்
 கொண்டு வேண்டியதே பன்றி அதற்குள்ளே
 மிகுக்கும் எவ்வாறும் பற்றி யுலங்க்கூடாது.
 இது தான் நினக்கு செயற்பாடாகிய சேட
 சி உதனியென்று அவதைக் குறையிடுக்க, அது
 அப்படியே ஐக்கட்டுமென்று கைபோட்டு வாங்
 கு தத்தஞ்செயது அந்தப் பிரதேசத்தை விட்
 டொழிந்தது. பிறகு தனஞ்செயன் திரும்ப
 பொருள்பெற்றுக் குபேரனைபோல் சுதின்று
 வாழ்ந்திருந்தான். வந்ததன் தன்னுரிவின்
 துட்பத்தால் பொல்லாத பூதத்தினிடமிருந்து
 தப்பித்துக் கொண்டது பல்லாமல் அழகத்தொ
 ன்டே பெறகு செவ்வையாறுமாயின. ஆகை
 யால் அறிவினாற் சிறந்தபொருள் உலகத்தில்
 யானுயிர். அறிவினாயாத காரியமும் திரி
 னோகத்தும் விடையாது. ஆகவே அவை
 அறிவிருந்தி பெய்ய ஒன்றொருவரும் முயல்
 வேண்டும்.

J. V. S.

Patience and Envy.

பொறுமைபும் பொருமைபும்.

—(உ):—

இவ்வுலகத்திலே கனிதர்களுக்கும் குணங்கள்
 ஈற்றுணைக் கொளவும் நீக்குணைக் கொளவும் இர
 ண்டி பிரிவினா யிருக்கின்றன. சந்திரன்சுமில்
 முதன்மையானது பொறுமை; நீக்குணைக்கனில் முத
 ன்மையானது பொருமை. பொறுமைவாவது தம்
 மவர் பிறத்தவர் என்று பாராமல் யாவரிடத்திலும்
 ஒரே சன்னியம், யார் என்ன நீங்கு செய்தாலும்
 பொறுத்துக் கொண்டு,

"சாந்தனாயு: நியமயே செய்மியு: நாமவரை
 ஸுத்தனாயு: சாப்ப சரிவுடையோர்."

என்றபடி தமக்குத் தீங்கு செய்தவரிடத்திலும் தன்
 மையே செய்யக் கூறுவதாம். இந்தக் குணமுடை
 மையினாலேதான் பல புண்ணியவான்கள் மேலோ
 ரெனக் கிறப்புற்று "பொருத்தார் பூரியாவார்" என
 கூறியுள்ளதாரால் நன்குமன்கொப் படுகின்றார்கள்.
 பொறுமை அல்லது அருக்காவது தன்னுள் புற
 தவனென்றும் பாராமல் பிறாறு செல்வப் பெரு
 க்கு முதலியவற்றைக் கண்ட விடத்து மனம் தளசு
 மல் "அயல் வாழ்த்தால் மீதுபட்டினி" என்றபடி
 வருந்தாற்றது அவர்களுக்குத் தீங்கு விளைவிடுக்க
 கூறுவதாம். பிறர் வாழ்த்திருக்கப் பார்த்துப் பொறு
 மைப் படுகின்றவர்களுக்குத் தன்மை மாயமை இரண்
 டிடத்தும் சிறப்பில்லை எனவும், பொறுமைப்படுகி
 மவர்களுக்கு சேரி விளைவிடுக்கத்தகு அது நீக்குணைத்
 தைத்தவிர வேறென்றும் கேண்டுகிடில்லை யென
 வும், பிறர் செல்வம் காண்டு பொறுமைப் படுகின்றவ
 னைப் பார்த்து அருக்காரும் பொறுமைப் பட்டு அவனை
 முகேவிக்குக் காட்டியிட்டு அப்பாரம் கேட்கப்போவா
 மெனவும் யாவார் கூறியிருக்கின்றார்.

"அறஞ்சா வேண்டாதா நென்பான் பிறஞ்சும்
 பேறு தழுக்காய் பான்."

"அருக்கா துடையார் கதையா மொன்னர்
 அருக்கியு: கேட்கப் பது."

"அவ்வீர் தழுக்கா துடையானைச் செய்யவன்
 தவ்வையைக் காட்டி விடும்."

ஆனால் ஒருவன் தன் மனதின்மேல் பொறுமையா
 யிருந்தமில்லாத தன்மையையே தனக்கு எல்லா
 முக்கியமாகக்கொள்வானாயின் அஃதற்கு எல்லாம்

சிதம்பரம் தாமே உண்டாகும். இதற்குத் திருவட்டாங்
மாய் ஒருகதை உண்டு. அதாவது:—

காஞ்சனபுரம் என்னும் நகரத்தில் அரசுபுரிந்து
வந்த மகா தர்மவீரனாகிய தர்மாவந்தரன் என்றும்
அரசன் அதுபெண்ணை மணம்புகித்துக்கொண்
டான். அவர்களில் கடைசி மனைவி கந்தனு நாயகன்
கைகளில் முதல்மையா யிருந்ததால் அரசன் அவ
ளுக்கு நலவாதி என்று பெயரிட்டு மற்றவர்களிலும்
அவளிடத்தில் மிகுந்த அன்பு பாராட்டி வந்தான்.

வெகுநாள் வரையில் அவ்வரசனுக்கு மகனிடமே
உண்டாகவே இல்லை. அதனால் அவன் கன்றப்பிழ
கினை வைத்தியன் ஒருவனை வரவழைத்தான். தன் மயி
ப்பிராயத்தை அவனுக்குத் தெரிவித்தான். அவ்வை
த்தியன் அதுகேட்டுத் தமான் மனோரத்தத்தை கான்
முத்தி செய்துக்கொடுத்தான்; சலங்க முறவேண்டாம்.
எனக்கு ஒரு காட்டாடு மாத்தரம் தருவீர்களென்று
மென்று சொல்ல, அரசன் அப்படியே தருவித்தான்.
வைத்தியன் அதைப் பக்குப்படுத்தி அவன் மயி
கந்தோடு தன்னிடம் இருந்த ஒருவகை பல்மந்தைக்
கலந்து மருத்துசெய்துகொண்டு மருத்துவிகளை வர
வழைத்தான்.

அச்சமயத்தில் தர்மாவந்தன் தேவ பூணூலில்நுக்
தான்; குணவதியும் அரசனுடன் பூணூலெய்துந்
கொண்டிருந்தான். அதனால் அவன் அப்பொழுது
உடனே வைத்தியனிடம் போக அனுசலப்பட
வில்லை; மற்றவர்கள் எல்லாரும் போனார்கள். அவர்
கள் வந்ததைப்பார்த்து வைத்தியன் தான் செய்து
வைத்திருந்த மருத்தை அவர்களெல்லாருக்கும் கொ
டுத்திவிட்டான். குணவதியைக் கொன்றமூலமிரு
த்தியவர்க்கு வில்லை.

பூணூ முடிந்த உடனே அரசனும் குணவதியும்
அவ் வைத்தியனிடம் சென்றார்கள். சென்று கட்டத்
செய்தியை விசாரித்த அரசன் கந்தோஷமடைந்து
குணவதிக்கு ஒருவந்தம் கொடுக்கும்படி கேட்டான்.
வைத்தியன் தான் மறந்துபோனதைத் தெரிவித்துக்
கொள்ளாமலே உடனே உன்னேபுகுந்து அந்த
ஆட்டின் கொம்பைப்பதம் செய்து குர்ணமாகித்தி
ரன்னிடம் உன்னைப்பல்மந்தை அதில் கலந்துகொண்டு
வந்த குணவதிக்குக் கொடுத்தான். அம்மருத்தின்
மகிமையால் அது மகிழ்ச்சியும் சித்திரமே கருத்
தரித்தவர்க்கு அப்படி மருத்தம் ஒட்டவொரு புதல்
கிடைப்பெற்றார்கள்.

அரசன் பின்னா பிறந்த செந்திரேகாடு வெகு சந்
தோஷமடைந்து மக்களுக்கு சான்றிர விதிப்படி ஜாத
கரும் காமகரணங்கள் செய்வித்தான். ஆட்டிக்கொள்
பின் குணவதியும் ஜாதித்த காரணம்பற்றிக் குண
வதியின் புதல்வனுக்கு சிருங்க புணர்வென்று பெய
ரிடப்பட்டது. பிறகு அது பின்னாகியும் அரசன்
செம்பட்டி போஷித்தது சர்க்காருக்கு முறைப்
படிவசலவித்தியைக்கொண்டு போதிப்பித்தான். பின்னா
கனம் அரசன் மனம் மரும்படி காவொரு மேனிடம்
பொழுதுபாடு வண்ணமொரு புலங்கு ஸகல கலை
களிலும் தேர்ச்சிபெற்று வந்தார்கள்.

அவர்களில் குணவதியின் புதல்வனாகிய சிருங்க
புணர் கிழந்த அந்தும் புதல்வன் பலபாக்கிரமமும்
உடையவனாகியிருந்ததால் அரசன் அவனிடத்திலும்
குணவதியிடத்திலும் அளிக்கமாய் அன்பு பாராட்டி
வந்தான். மற்ற ராஜ மகிஷன் இதைப்பார்த்து
பொறுமை கொண்டு குணவதியின் மேல் ஏதாவது
அபவாதம் சொல்ல அரசனைக்கொண்டே அவளை
அகற்றி விட்டேனென்றி. பிறகு சமயம் பார்த்து சிரு
ங்க புணரையும் ஒட்டிவிட்டு மேலங்கமென்றும் ஒரே
மனதாய் எல்லாரும் போஜித்துக்கொண்டிருந்த தருத்
தருத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள்.

ஒருநாள் அரசன் குணவதியை விட்டுத் தனியே
யிருக்கும் தருணம் பார்த்து முதன் மகிஷியாகிய
யசோதையா என்பவன், அவனிடம் சென்று, பிரா
யசாதா ஓர் அரியாயம் கேட்கின்றது. அதற்குத்
தேன்விவியிலையே! கமது குணவதி கயசன் தன்
யிது அளிக்கமாய் அன்பு வைத்திருப்பதால் தான்
என்ன பொய்தாலும் விடையலாமென்று மிகவும் துணி
வுகொண்ட கமது அந்தப்புரக் காவந்தாராகிய கா
கித்திரேகாடு கிழ்த்துக்கொண்டிருக்கிறதென்று கம
ரெக்கும் பெரிய அபவாதமாயிருக்கிறது.

“வசை யொழிய வாழ்வாரே வாழ்வா
ரினா யொழிய வாழ்வாரே வாழ்வார்.”

ஒருவனுக்கு அபகிர்த்தி உண்டானால் அது அவனு
க்கு மாணத்தையிட அறிகமென்றும், அதற்கு
வாழ்கின்ற வாழ்வு வாழ்வோபல்ல வென்றும் கீதி
அவர்கள் கூறுகின்றனர்; ஆதலின் இவ்விஷயத்தில்
யோசித்த சந்தருத்தபடி நடப்பேண்டுமென்று தெரி
வித்தோடு தனக்குக் குணவதியின்யிது மிகுந்த
அன்பு இருப்பதாகவும் பாவிய செய்துக்கொண்டிருக்க
படமாய் அகத்தெய்வம் தந்தி, பின் இதைக்கிட்ட

அடனே அரசனுக்குச் சந்தேகம் உண்டாகவிட்டது. அரசன் மிகச் புத்திமானாகவும் குணவதியின் சகிதை காணாய் நேரித்தவனாகவும் இருந்தும், யகோலே கையின் அஞ்சனைகள் அவை யாவும் மறந்து போய் படி செய்தன.

உடனே தர்மகங்கதன் சாஷிதனை வரவழைத்து சாஷிதன், சி பிரம்மாத்தி தோஷம் செய்தாய் அதற் காகச் சந்தாஸங்கம் செய்து உரவேண்டும் என்று கட்டினாவிட்டான். அதற்கேட்ட சாஷிதன், தன் மனதில் யாதும் விசிற்பதில்லாமையால் மூசம் வாடா மலே தங்கன் சித்தம் என் பாக்கியம் என்று சந்தா யாத்தினாக்குப் புறப்பட்டிப்போய் விட்டான். சாஷி தன் தான் எப்படியானதோன்ற செம்யவிலிவையே போன்று முதலில் மதயவந்தானாயினும், சி தீர்த்த யாத்திரை செய்து வருமுன் என்முன்னே சித்தக் கூடாதென்று நின்பந்தமாய் சொன்னபடியால் எப் படியாவது அரசன் மனதிலேனாதுபடி உட்கொ ள்கா வேண்டியதே மது கட்டமை என்று எண்ணி கொண்டு சாஷிதன் யாத்திரைக்குப் புறப்பட்டான். பிறகு அரசன் மனவருத்தத்தினால் குணவதியின் வீட்டிற்குச் சென்றான். வசூகப்படி அரசனை உயிர் கொள்ளாது குணவதி அரசன் முகமொன்று யிருப் பதைக்கொ சித்தேமுற்ற, தங்கன் மனதில் ஏதோ விசாரமுற்றிருப்பாய்க் காண்கிறதே; அதற்குக் காரணமென்னவென்று அரசனைக்கேட்டான். அத ற்கு அவன், என்னே, தான் என்னவென்று சொல் லேன்; இன்று காலை என்னிடம் ஒரு யோகி வந்தி ருந்தான். இன்று முதல் கிணகலம் உன்னை பூமிக்குள் சிறை செய்து வைத்து என் பிரம்மாசாயி விர தம் கழுவடிக்கச் சென்றிடுமென்று, இல்லாவிட்டால் சாஸ்திரியம் அழிந்தபோய்விடும் என்று முக்தானுரு முன்னின்று அம்முனிவர் மொழிந்தான். அதைக் கேட்டோ எனக்கு ஐதூர்தயா முண்டாயிற்றென்று கபடமாக மறமொழி கூறினான்.

அதைக்கேட்ட குணவதியானவன், ஸ்வாமி இவ் விஷயத்தில் தாம் எனக்கு முறவேண்டியதென்? தமக்கு கும் உண்டாகவேண்டியதற்காக தான் எம்மையு துமைய அனுப்பினதாயும் அவ்வளவும் என்னஞ்சை என்னவே போன்றது; குணகபட்டு தெய்வம் கொழு னேனென நீசதுபு; நாயிவிசின்றதானையால் கண யன் கருவதை பதமாத் குலமகளுடைய கடமை யாம். இதுவின் என் துண்டவனை, தாம் சித்திதாம்

கலங்காமல் அடியான உடனே சிறைசெய்து தமது விரதத்தை சிறைவேற்றிச் கொள்ளுமென்று விடை கொடுத்தான். குணவதிக்கு இந்த கபடமான சந்தரி யாவும் தெரியாது; பர்த்தாவுக்கு இத்தகலம் கசம் உண்டாருமென்று கினைத்துத் தான் சிறை யிருப்பதை யும் கலங்கலாகம் செய்வதுபோலக் கருதிச் சபிப்புந் திருந்தான்.

இந்த சந்தேகங்கேட்டிருந்தபுறன் தன் தாயா னைச் சிறைசெய்தது யாததானமென்று வினய, அரசன் குணவதிக்குச் சொன்னதுபோலவே, சாஸ்திர யந்தை சிவசிவத்திற்கொன்றதற்காக வென்று அவ னுக்கும் விடைபார்த்தான். இவனும் "தந்தை சொல் மிகக் மந்திரியில்லை" என்று அவை கம்பிபுருந்தான். பிறகு மற்ற எந்நமெடுத்தும் தமகண்ணகி கி லுன்று கைகட்டிப் போகவே மற்திருக்கையையும் சிறைசெய்து வதற்கு வேண்டிய முயற்சிசெய்து வந்தார்கள்.

அக்காத்திற்கு அருகே பெரிய அராமியம் ஒன்றுண்டு. அக்கே நாகசன்மாய வடிவம்செய்திருத் திரிவ தும் எந்திட்ட மனிதரைத்தீண்டு விடுவதுமாக கசித் திருந்தான். இருந்த புறனை எப்படியாவது அகவாக் கலுக்கு இவையாப்படி செய்துவிட வேண்டுமென ராஜபதிசன் தம்கன் பித்தேனக்கு உபதேசித்து இருந்தான். அவர்களுப் இந்த சந்தேகசகைக்கு இதை சிறைதருமம் பார்த்திருக்கார்கள். இந்த சந்தேகியும் இருந்தபுறனுக்குத் தெரியாது.

இப்பாற்றுக்கையில் ஒருகான் பிண்டிகமெல்லா கும் ஒரு புத்தோட்டத்தில் விளையாடிச் கொண்டிருந் தான். அதற்குள்ளத்தில் அகவாக்கன் அன்றிந்தபு தைய வடிவெடுத்த அருகே இருந்த பாதையின்மேல் வந்து உட்கார்த்தான். இருந்தபுறன் தனிய மற்றவர்க் கன் கையில் கம்பும் விலும் வைத்திருத்ததனால் ஒய்வாகுவரும் கதை அடிக்க முயன்றார்கள்; ஒரு வனுடைய பானமாதே அவன் கிட்டகூடப்போக வேயிலை அதகண்டு அவ்விடம் இருந்த ஓர் தகை, உக்தனால் இதைஅடிக்க முடியாத, இருந்தபுறன் ஒருவருவேதான் முடியும் என்று சொல்லி உத்தர எப் படுத்தினான். இருந்தபுறன் கையிலோ ஆயுத மில்லை. அத தெரிந்த அப்பித்தினகலில் ஒருவன் விட்டிருந்திருந்த தம்கன் தந்தையின் பொன் விலக யும், பொன் அம்பையும் கொண்டுவிடத் திருந்தபுறன் கையிற் கொடுத்தான். அத தன் சகப்பனருடைய தென்று தெரிந்திருந்தும் அதைப் பகரியை அடித்

துக் கொன்றுவிட்டு மதபடி வில்லை இருப்பிடம் கொண்டு சேர்க்கல்லாமென்று கருதி, சிருங்கபுஜன் சரிபாக் குறிபார்த்து அந்த அம்மை அப்பறவையின் மேல் ஏய்தான். அந்த அம்பு அவ்வன்றிற் புள்ளின் மேல் பொத்திக்கொண்டது. உடனே அது அந்த பாணத்துடனே பறந்து போயிற்று.

ராஜபுத்திரர்கள் அதுகண்டு, சிருங்கபுஜர், மெது தந்தையின் பொன்னம்பு போய்விட்டது. தெரிந்தால் தந்தை கோபிக்கொண்டு எவ்வளவு தரத்திலிறார். ஆதலால் கீ அனாத் என்படியாவது கொண்டுவந்து கொடுக்கவேண்டும்; கொடாவிட்டால் நாங்கள் இந்த ஊற்றில் விழுந்து பிராணனை விட்டுவிடுவோமென்று பிடிவாத்து செய்தார்கள். சிருங்கபுஜன் அது மெய்யென்று நம்பி: சீர்கள் பயப்பட்டுவேண்டாம்; அப்படியே தேடிச் கொண்டுவந்து கொடுக்கிறேன் என்று அவர்களுக்கு ஊதரியம் சொல்லி, வில்லும் அம்பும் கையிலேறிப் புறப்பட்டு அப்பகிறைத் தேடிச் கொண்டு அதன் உதிரம் பெருகிக்கொண்டு போன வழியே சென்றான். ராஜபுத்திரர்கள் இச்செய்தியை தங்கள் தாய்மாருக்கு அறிவித்த அவர்களை மகிழ்ச்செய்தார்கள்.

அவ்வாக்களைத் தேடிக்கொண்டு போன சிருங்கபுஜன் கதி என்னவாயிற்று என்பீர்களோ? அவன் உதிரம் விசிறிய வழியையே தொடர்ந்து சென்று ஒரு பெரிய காட்டில் வந்து சேர்ந்தான். அவ்விடத்தில் ஒரு அழகிய அரண்மனையும் உத்தியானவனமும் தென்பட்டன. பின்பு வழியில் உதிரம் தென்படவில்லை. அதனூடும் வெகுதூரம் நடந்துவந்த கணப்பினாலும் அந்த சிங்கார வனத்திலுள்ள குளக்கரையில் அவன் சந்திர இரைப்பாட உட்சார்ந்தான். அப்பொழுது ரூபசிகை என்னும் பெண்மணி அந்த தோட்டத்திற்கு வந்தாள். அவன் இவன் அழகைப்பார்த்து மோகித்து இவனை விவாகம்செய்து கொள்ளவேண்டுமென்று மனதில் நிச்சயித்துக்கொண்டு இவனிடம் வந்து இவன் வான்நிறை விசாரிக்க, சிருங்கபுஜன் தன் விருத்தாந்தங்களை ஆகியோடு அந்தமாகச் சொல்லி முடித்தான்.

அந்தக்கேட்ட ரூபசிகை மிகவும் இரக்கமும் ஆர்வமும் கொண்டு சாதுவாரா கீ அவர்தந்தையை அழைத்துப் போவதற்கும் அது ஒரு அரங்கம்; அங்கு தங்கியிருந்து அவன் பெண் அழகினினை அப்போது மெல்ல வாராதுப் குழப்பாதது; அங்கே

அடித்தது வெகு ஆச்சரியம்; உம்ருடைய அம்பு இவ்விடத்திலேதான் இருக்கிறது; நான் உம்மைக் கண்டவுடனேயே உம்மையே எனக்குக் கணவனாக வரித்துவிட்டேன். கீர் இன்னும் சந்திரனை இக்கேயே இருக்கவேண்டும், நான் என் தகப்பனார் அனுமதி பெற்றுவந்து உம்மை அழைத்துக்கொண்டு போகிறேனென்று சொல்லி, அவனைக் குளக்கரையிலேயே இருக்கச் செய்த தன் தகப்பனரிடம் சென்று அந்த ராஜகுமாரனது வாலாற்றையும் பராக்ரீரமத்தையும் அவனிடம் தெரிவித்து “அப்பா நான் அவ்வழகனைக் கண்டவுடனே எனக்கு மணவானாகை மனதில் வரித்தவிட்டேன். கீர் என்னை அவனுக்கு விவாகம் செய்துகொடுக்கவேண்டும். இல்லாத பகைத்தில் நான் பிராணனை விட்டுவிடுவேன்.” என்று உத்தியாகச் சொன்னான். அக்கிளிசிகன், பெண்ணினது கிரீப்பத்தம் பொறுக்க மாட்டாமல் வேண்டா வெறுப்பாகவே அவனை அழைத்தவர அனுமதி கொடுத்தான். அதைக்கேட்ட ரூபசிகை தன் மனோரதம் நிறைவேற்றிற்று மிகக் மகிழ்ச்சிக்கொண்டு உடனே சென்று சிருங்கபுஜனை அழைத்துவந்தான். அவனைப்பார்த்த உடனே அக்கிளிசிகன் “சிருங்கபுஜா நான் சொன்னதையெல்லாம் செய்ய உனக்கு சம்மதமானால், ரூபசிகையை கீ விவாகம் செய்துகொள்ளலாம்” என் சிருங்கபுஜன் அப்படியே என்று அத்தற்குச் சம்மதித்தான். உடனே ஸ்நானம் செய்தவரும்படி சிருங்கபுஜனுக்கு கட்டினாயிட்டு, தன் மற்றப்பெண் களை அழைத்து வரும்படி அவன் ரூபசிகைக்கு உத்தரவு செய்தான். இதோ அழைத்து வருகிறேன் என்று சொல்லிப்போன ரூபசிகை சிருங்கபுஜனிடம் சென்று, என் உயிர்த்தோழனே, என்னுடன் பிறந்தவர்கள் தொன்னூற்றொன்பது பெயர் உண்டு. நான்கள் எல்லோரும் ஒரே விதமான அழகும் ஆடை ஆபரணமும் உன்வார்களாய் இருப்போம். யாவரையும் விரிசையாகத் திறக்கவைத்து அவர்கள் நடுவிலிருந்து என்னை தெரிந்தெடுக்கும்படி என் தகப்பனார் உமக்குக் கட்டினாயிறார். அப்போது கீர் மயங்கிவேண்டாம். நான் என் மணிவடத்தைத் தலையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அதைக் குறிப்பாய்ப் பார்த்து என்னைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டால் நாரியம் கைகட்டி வராதது என்று தெரிவித்துவிட்டு விட்டுக்குப்போய்த் தன் தமக்கை மாணா அழைத்த வீதகன் அங்கே தான் மேலும் மண்டபத்தில் வந்து உட்கார்ந்தான்.

பிறுக்கின்றன. பிரஹ்மாண்டத்தின் பூமிகைகளும் பிண்டாண்டத்தின் தத்துவங்களும் முறையே சம்பந்தப்பட்டிருப்பதை இனிமேல் காண்பிக்கப்படும். இந்த 7-தத்துவங்களில் சில எல்லரிடத்திலும் மற்றவை சிலரிடத்திலும் பக்குவமாகி வெளிப்பட்டிருக்கின்றன. எந்தெந்த அம்சங்கள் வெளியாயிருக்கின்றனவோ அந்தந்த அம்சங்களில் மனிதனுடைய பிரஜ்ஞை விளங்கும். இவைகளுக்கு ஸாதிருசி யமான பிரஹ்மாண்டத்தின் தத்துவங்களையும் அவன் அறியக்கூடும். இந்த ஏழுதத்துவங்களும் ப்ரஜ்ஞாபேதங்களே. ஒவ்வொருவித பிரஜ்ஞையும் ஒவ்வொரு பூமிகையில் விபலஹிக் கிறது. ஸ்தூலபூமிகையில் ஸ்தூலப்ரஹ்மாண்டம் அறியப்படுகிறது. எல்லாத் தத்துவங்களையும் பக்குவப்படுத்தினவர்கள் பிரஹ்மாண்டத்தில் சகல ரகவியங்களையும் அறிவார்கள்.

பிரஜ்ஞை வெவ்வேறு விதமாக சிறுக்கு மென்பதற்கு உதாஹரணம்:—

பசி தாழ்ந்ததை யுணர்ந்து, அழகாயம் முதலியவைகளை உணரும்போது ஸ்தூலசரீர மாற்ற ஸ்தூலதத்துவத்தில் மனிதனுடைய ப்ரஜ்ஞை விளங்குகிறது. புத்தகங்கள்தில் அவ் விருக்கும்போது சரீரத்தைமற்றது தன்பிரஜ்ஞையை மனோவிசார பூமிகையில் அவன் கிதுத் துகிறான். ஆகையால் காயத்தால் ஸ்தூலசரீரத் திக்குண்டாகும் வருத்தத்தை அவன் அறிகிற தில்லை. புத்தமுடிந்தபின் அவனுடைய பிரஜ்ஞை ஸ்தூலசரீரத்துக்குத் திரும்பிவந்து வரீநைய அறிதேறா. ஒருவன் ஏகாக்கித்தத்துடன் தத்துவவிசாரம் செய்துகொண்டிருக்கையில் பசிதாஹம் முதலியவைகளையும், கிருப்பு வெறுப்புக்களையும், மாண அவமானங்களையும் இன்னுமிவைபோன்ற மற்ற மனோவிசாரங்களையும் பூர்ணமாக மறந்து கிடிகிறான். அவன்மனது அக்காலத்தில் ஆலோசனையாகிற பூமிகையில் பந்துதலை படைத்து விளங்குகிறது. இவ்வித

மாக மனிதன் வெவ்வேறு விதிதியிலிருந்துகொண்டு மற்றவைகளை மறந்துவிடக்கூடும். காமம், குரோதம், வித்யாப்பிரபாஸம், தத்துவவிசாரம் முதலிய இவைகள் பலமாயிருக்கும்பொழுது அவைகளில் தற்பரணை ஒரேமனிதன் வெவ்வேறுவிதமாகக்கூடாப்படுகிறான். நம்முடைய பிரஜ்ஞையிலுண்டாகும் ஒவ்வொரு வித்யாஸமும் நம்மை வெவ்வேறுகக் காண்பிப்பதால் ஒவ்வொரு பேதத்துக்கும் தனித்தனியே பேசுகொடுக்கும்படி நேரிடுகிறது. மனிதனுடைய தத்துவங்களை விசாரிப்பதால் அவன் இப்படிப்பட்டவன், அவனுடைய சக்திகள், அவைகளால் நடக்கும் சாமார்த்தியமானவை, இவைகளெல்லாம் என்றயினிளங்கும் அவனைப் பிரித்தறியாவிட்டால் இவைகள் நன்றாய் விளங்கமாட்டா.

மனிதனுடைய ஏழுதத்துவங்களாவன:—

- (1) ஸ்தூலசரீரம்; (2) ஸிங்கசரீரம்; (3) பிராணன்; (4) காமம்; (5) மனன்; (6) புத்தி; (7) ஆத்மா.

தாரகராஜயோகத்தின்படி இவ்வேழு அம்சங்களின்:—

- (1) ஸ்தூலஉபாதி; (2) சூக்ஷ்மஉபாதி; (3) காரணஉபாதி; (4) ஆத்மா என நாலுவிதமாய் பிரிக்கலாம்.

இவைகளையே லீக்து கோசங்களாகவும் பிரிக்கலாம்.

அடியில்கண்ட பதகம் இந்த பலவியாபகங்களை விளக்கும்:—

குப்த விஜ்ஞை	வேதாத்தத்தின்	தாரகராஜயோ
யின்படி தத்	படி கோசங்கள்.	கத்தின்படி
துவர்கள்.	1 அன்மைய	உபாதி.
1 ஸ்தூலசரீரம்.	[கோசம்	1 ஸ்தூலஉபாதி
2 ஸிங்கசரீரம்.	2 பிராணமய	[கோசம்
3 பிராணன்.	[கோசம்	2 சூக்ஷ்மஉபாதி
4 காமம்.	3 மனோமயகோ	[சமீப 3 காரணஉபாதி
5 மனது-அசத்	[தம், சத்தம்.	4 விஜ்ஞானமய
6 புத்தி.	[கோசம்	4 ஆத்மா.
7 ஆத்மா.	5 ஆனந்தமய	[கோசம்
		6 ஆத்மா.

குறிப்பு.--மேற்கண்ட ஏழு அம்சங்களில் முதல் நாலும், நசித்துப் போவதாலும் மற்ற மூன்றும் நாசமடையாதிருப்பதாலும் இவை கூடும், அந்நாள் என் இரண்டில்தமாகப் பிரித்தப் படுகிறது.

ஒரு மாணியின் பலமணிகளில் நாலு துறையும் தல் ஒன்றாக விருப்பதுபோல அனேக ஜம்மங்களில் சம்பந்தப்படுவது ஆத்மா புத்தி மனதே. இவையே ஷேத்ராஜனும், பரமார்த்திக ஜீவன், கூடந்தன் எனப்படும். மற்ற நான்கும் ஸ்தூல சரீரத்தின் மரணமுதல் காணாவர்த்தியில் நசித்துப்போய் வேறு சரீரங்களின் உற்பத்திக்கு உபயோகப் படுகின்றன. C. V. S.

மு. மீ. நாராயணய்யர்.

—(உ):—

Easy Lessons in Economics.

Lesson XII.

குடிவாழ்க்கை.

12-ம் பாடம்.

—(ஓ):—

பலர் கூடி கைத்தொழிலை உண்டாக்குதல்.

பஞ்ச இங்கிலாண்டு போன்ற குளிர்ச்சியான தேசத்தில் பயிராகாது. நமது தேசத்திலிருந்து இங்கிலாண்டுக்கு பிரதி வருஷமும் சுமார் பன்னிரண்டு கோடி ரூபாய் மதிப்புள்ள பஞ்ச ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிறது. இதை பலர்கள் அலாடவும் துணியாகவும் செப்து இவ்விடத்திற்கே 'அனுப்பி முப்பத்தாறு கோடி ரூபாய் பெறுகிறார்கள். அந்த இலாபத்தால் கோடிக்கணக்கான ஜனங்கள் லீவனம் செய்கிறார்கள். அந்தப் பஞ்சை நாம் அவ்விடத்திற்கு அனுப்பாமல் நாமே வைத்துக்கொண்டு நால் ஆற்றும், வந்திரங்களை செய்தும், பிரதேசங்களில்

லிருந்து வரும் துணிகளை வரங்காமல் கட்டுப்பாடு செய்தும் வருவோமானால், செய்தற்றொழில் செய்வோரும் மற்ற அநேகரும் ஜீவனத்திற்கு இவ்ளளவு சிரமப்படவேண்டி பிராதுடன், வயிற்றுச் சோற்றுக்காக இந்துக்கள் அந்நிய நாடுகளுக்கு கப்பல் கப்பலாகச் செல்வதும், புறமதப் பிரியமுள்ளவர்களாய் ஜாதியைக் கெடுத்து கொள்ளுவதும் அநேகமாய் நின்றே போகும்.

வேண்டிய கைமுதலும் ஒருமைப்பாடு மில்லாமையால், நம்முடைய கையிலிருக்கும் பஞ்சைப் பிரதற்குக் கொடுத்து, அவர்கள் இலாபமடைவதை நாம் கண்ணிலே பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றோம். பஞ்ச நம் கையிலிருந்தும், நம்முடைய கையந்திரங்களாலும் தறியாலும், செய்யப்படுகிற துணிகளை விட ஆங்கிலேயத் தொழிலாளிகள் தங்களால் செய்யப்படுகிற துணிகளை குறைந்த விலைக்கு கிற்பதற்குக் காரணங்கள் பல. திறந்திரங்களைக்கொண்டு நால் ஆற்றும் தொழிலையும் நெசவு வேலை யையும் நடத்துவது அக்காரணங்களில் முதல் கையானது.

நாம் ஒன்று சேர்ந்து, நம்மில் சிலரை பம்பாய் முதலிய விடங்களில் திறந்திரங்களின் உதவியால் நெசவுற்றொழில் செய்யும் சாலைகளுக்கு அனுப்பி அவ்ருடக்கும் நெசவு மார்க்கங்களை அப்பியசெய்யும்படி செய்யவேண்டும். தவிர இங்கிலாந்து போன்ற தேசங்களுக்கும் சிலரையனுப்பி அவ்விடத்தில் ஈட்கும் நெசவு மாதிரிகளைக் கற்றுவரும்படி செய்யவேண்டும். அப்படிச் கற்று வந்தவர்களைக்கொண்டு, நமது தேசத்திற்கும், செய்யப்பட வேண்டிய துணிகளுக்குத் தக்கவாறும் யந்திரங்களை மாற்றியும், குறைத்தும், சேர்த்தும் துணிகள் செய்ய முயற்சியெய்ய வேண்டும். திருநெல்வேலி, மதுரை, தஞ்சாவூர், செங்கற்பட்டு, சேலம், கோயமுத்தூர் முதலிய சில தமிழ் ஜில்லாக்களில் மட்டும் சுமார் ஒரு லக்ஷம் தழிகளுக்குக் குறை

முதலிய எவ்வளவோ சிறந்த தொழில்களி
ருக்கின்றன. எத்தொழிலைச் செய்தாலும், நாண
யமும், ஒற்றுமையும், பரோபகாரசிந்தையுமிரு
க்க வேண்டும். ஜோடி, செருப்பு முதலியவை
களைச் செய்யும் தொழிலாளியும் மேற்கண்டருளை
ங்களை யுடையவனுயிருந்தால் தகுந்த இலாபம
டைவதுடன் ஒவ்வொருவராலும் கௌரவமாக
வே மதிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் ஈந்தத்
தொழிலும் ஈனமில்லை என்றே கருதவேண்டும்.

T. C. வேங்கடரமணய்யர்.

—:0:—

Historical Selections.

The Romance of a Vanquished King.

சரித்திர விலாஸம்.

—3(8)—

ஐயிக்கப்பட்டு ராஜ்யத்தை விட்டோடின
ஒரு மொகலாய ராஜன் கதை.

(148-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி).

உமாயூன் சக்கரவர்த்தி பகைவரால் ராஜ்யத்
தின்னும் துரத்தப்பட்டு ஓடிப்போய் வழி
யிலே ஒரு பள்ளன் வீட்டில் தங்கியிருந்து
அப்புறம்போய் விட்டானென்று சொன்னோ
மல்லவா? அது முதல் அந்த பள்ளனுடைய
குடும்பம் செல்வமும் சாய்காலமாய் விருத்தி
யுடையத் தலைப்பட்டது. உமாயூன் கொடுத்த
விட்டுப்போன பொருளைக்கொண்டு பள்ளன்
வேண்டிய ஆடுமாடுகள் வாங்கி விற்பனை
செய்து கொண்டு அவன் கொடுத்த இரண்டாயிர
ரம், ரூபாயை மேன் மேலும் விருத்தி பண்ணி
விசேஷ தனவானுயினான்.

அவனுடைய மூத்த மகன் சிறு பிராயத்தில்
காணப்பட்டது. போலவே நல்ல பருவத்தில்
பாலரும் பார்த்து விளக்கத்தக்க சிறந்த வடி
வழகோடும் பெருமை பெற்ற பெண்மணி
யாயினான். ஆயினும் அவளுக்கு உடனே கவி
யானமாக வில்லை, பள்ளன் பெண்ணை உயர்

ந்த ஜாதியிற் பிறந்த எவன் கலியாணஞ் செய்து
கொள்வான்? சுப ஜாதியிற் கலியாணஞ்செய்து
கொள்ள அவளுக்கு சிறிதும் விருப்பமில்லை.
அவர்களுடைய ஏழமையையும், தூதித்தாழ்வினா
லுண்டான இகழ்ச்சியையும் கண்டு அந்த ஜாதி
யார் எல்லோரிடத்திலும் அவளுக்கு வெறுப்பு
உண்டாயிற்று. அவர்களிடத்தில் ஆணை கொள்
ளும்படி அவள் தன் பனதை வேண்டுமென்று
எவ்வளவுகான் திருப்பினாலும் அது திருப்ப
வில்லை. அது கண்டு அந்தப்பெண் கலியாண
யில்லாமல் ஆயுளளவும் இப்படியே துக்கப்பட
வேண்டிவது தான் கம்முடைய தலைவிதி யென்
றென்னி, அதைப் பற்றி எப்பொழுதும் மன
தில் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

தன் பெண்ணினுடைய பரிதாபத்தைப் பா
த்து அந்தப் பள்ளனுக்கும் அதிக விசை முன்
டாயிற்று. ஆயினும் அதைத் தீர்க்க அவனால்
ஆகவில்லை. அந்த நிலையைப் பார்த்து, அவன்
இவ்வுலக வாழ்க்கை எப்பொழுதும் எப்படிப்
பட்டவனுக்கும் மேன்மேலும் துக்கங்களையே
தருகிறதென்றும், தன் இனத்தாருக்குள்ளே
தான் கொஞ்சம் பெருமை பெறும்படி அப்பொ
ழுது தனக்கு உண்டான கொஞ்சம் பாக்கியமே
இன்னும் எவ்வளவு சங்கடங்களுக்கெல்லாம்
இடமான இப்படிப்பட்ட துக்கத்தைத் தந்த
தென்றும் கண்டுகொண்டான். ஒருவன் எவ்வ
ளவு ஏழமையான கொண்டு விருக்கிறானோ, அவ்வ
ளவு கஷ்டவளவு நலம்: அந்தஸ்து உயர உயர்,
சங்கடங்களும் மனவருத்தங்களும் அதிகமா
கின்றன வென்றும் அவனுக்குத் தெளிவாய்
தெரிந்தது. இப்பொழுது அவன் தனிகளுடைய
உண்மையே; ஆயினும் அந்தச் செல்வம் இன
த்தாரினின்றும் அவன் அந்தஸ்தை மிகவும் உய
ர்த்தி, அவனைத் தனியே வாழச் செய்தது;
அப்படியே அவன் மகனையும் தனியாக்கி அவன்
இவ்வுலக விரும்பம் ஒன்றையும் அனுபவிக்க
வொட்டாமற் செய்தது. அவன் எவ்வளவு சி
னம் கொடுத்துத் தன் மகனை கட்டிக்கொடுக்கத்

தணிந்தாலும் பள்ளன் மகளை உயர் குலத்தார் ஒருவரும்வந்து கைப்பிடியார்கள். அந்தப்பெண் தன் மனதிற் கொண்ட ஒருவிதமான அகமதிப்பைப் விட்டாலொழிய அவளுக்குச் சுயஜாதியிலும் விவாக மாவதற்கில்லை.

அகேசம் பள்ளர்கள் மோகன மென்னும் அந்தப் பெண்ணைக் கலியாணஞ் செய்துக்கொள்ள ஆசைகொண்டு அடிக்கடி வந்து மன்றாடினார்கள். ஆயினும் அவள் அவர்களுடைய நிலையைப் பார்த்துப் பரிதாபப் பட்டாளே ஒழிய ஒருவரிடத்திலாவது மனம் இரங்கவில்லை. இப்படியாக அவள் தனித்தே காலம் கழிக்கும்படியாயிற்று. நீ ஒருவரும் வேண்டாமென்று விலக்கி விடுகிறாயே, ஆனால் நீ கலியாணமே இல்லாமல் கண்ணிகைபாகவேதான் காலங்கழிக்கப் போகிறாயோ வென்று யாராவது வந்து கேட்டால் அதற்கு அவள் அப்படியில்லை; நான் என்ன செய்வேன்; ஒருவரிடத்திலாவது என் மனம் பதியவில்லையே; யாரிடத்தில் என் மனம் பற்றுகிறதோ அவருக்கு மனமாலை சூட்ட ஆவலுடனே காத்திருக்கிறேன் என்று பதிலுரைப்பாள். ஆயினும் ஒருவரிடத்திலாயினும் அவள் மனம் பற்றவில்லை. அவளுக்கு கலியாணம் ஆகவுமில்லை.

இப்படி மோகனத்திற்குப் பதினைந்து வயதாய்விட்டது. தம்முடைய பெண்ணுக்குச் சீக்கிரமே கலியாணஞ் செய்து பாக்கவேண்டுமென்று ஆசைகொண்டிருந்த அவளுடைய தாய் தந்தையர்களுக்கு எவ்வளவு துக்கமாயிராது! அவர்கள் எப்பொழுதும் அதே சிந்தையாய் தக்கனால் ஆனமட்டும் அந்தப் பெண்ணுக்குப் பத்திசொல்லித் தங்கள் ஜாதியிலேயே ஒருவனைக்கலியாணஞ் செய்துகொள்ள வேண்டினார்கள். ஒன்றும் அவள் காதில் ஏறவில்லை. தான் பிடித்ததே பிடிவாதமாயிருந்தான்.

அப்படியிருக்க ஒரு நாள் சாத்திரிமோகனம் பாயிலே படுத்துத் தூக்குகையில், நல்லபாம்பு

பொன்று வந்து அவள் தலையின் மேத்தலை யணையாகச் சுருட்டிக் கொண்டிருந்தது. அதின் உடம்பு சில்லென்று மேலை படலே அவள் இதென்ன வென்று திடுக்கிட்டு எழுந்தாள். உடனே அந்த பாம்பும் எழுந்து படத்தை விரித்து ஆடிக்கொண்டு அவள் கழுத்தைச் சுற்றிக் கொண்டு அவளை அவ்விடம் விட்டு நகரவொட்டாமற் செய்தது. பாம்பு தன்னைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறதென்று அவளுக்குத் தெரியவே, கைகால்களெல்லாம் குடைவது போலவும் மாரை அடைப்பதுபோலவும் விஷச்செய்கை என்னென்ன உண்டோ அவை யெல்லாம் அவள் புத்தியில் தோன்றின. கைகால்களை அசைக்கக்கூட வில்லை, சுவாசம்விடக் கூடவில்லை; இப்படிச் சற்றே தவித்தாள். இரண்டொரு நிமிஷத்தில் அந்தப் பாம்பு அவள் கழுத்தினின்றும் மிரங்கி மெதுவாய் ஒருவர் கண்ணுக்கும் தெரியாமல் ஓடிப்போயிற்று. அவள் உடம்பில் கொஞ்சம்கூட காயம்படவில்லை. சிறிது நேரத்தில் அவள் கொண்டிருந்த பயமும் தணிந்தது. பாம்பு வந்த செய்தி அவ்விட்டுக்கார எல்லாருக்கும் தெரிந்து அதைத்தேடிப் பார்த்தார்கள். அது அந்த விட்டில் எங்கும் அகப்படவில்லை! அது என்ன புதுமையோ?

மோகனம் அப்படியே படுத்துக்கொண்டிருந்தான். பாம்பு வந்து நம்மைப் பிடித்ததே இது என்னவென்றே சிந்தை மட்டும் அவள் மனதில் புகுந்த கொண்டது. ஆயினும் அவள் பாம்பின் கையில் அகப்பட்டு தப்பினதனால் இது ஏதோ ஒரு நல்ல காலத்திற்குத் தான் குறிப்பென்று அனைவரும் எண்ணினார்கள். இதற்கு மூன்னே அவள் இப்படியே இரண்டு தரம் பெருத்த அபாயத்தினின்றும் தப்பிப் பிழைத்தவள். அந்த கிராம தேவதை அவர்கள் செய்த பூஜையினால் அவர்க்கிடத்தில் பரிபூரணமாய்க் கருணை கூர்ந்திருப்பதனாலேதான் அப்படி யெல்லாம் ஆயின. ஆயினும் பாம்பைக் கண்டதினால் உண்டான திடுக்கில் அவ

ள் மனது மட்டும் பதைத்துக்கொண்டே யிருந்தது; பிறகு ராத்திரி அவளுக்கு நித்திரையே வரவில்லை. அப்படி அவள் நித்திரையில்லாமலிருந்தும், கனவுபோல் என்னென்னவோ தோற்றங்கள் அவள் மனதில் தோன்றிக்கொண்டே யிருந்தன. அப்பொழுது தான் ஒரு பள்ளச்சியாகத்தோன்றவில்லை. சிறந்த ஆடையா பரணங்கள் அணிந்த ஒரு மஹாராஜாவனுடைய மனைபாட்டியாகவும், ராஜபரிஜனங்களெல்லாம் சூழ்ந்து நிற்கத் தன் இனத்தாரெல்லாம் கீழே விழுந்து தன்னை வணங்கிக் கொண்டிருப்பதாகவும் இப்படி அநிசயமான கனவு ஒன்று கண்டி உடனே கண்ணை மிழித்துப் பார்த்தான். ஒன்றும் காணப்படவில்லை, சூரியன் உதயமாயிருக்கக்கண்டு அதைக் கையெடுத்துத் தொழுது எழுந்தான்.

அந்தப்பள்ளன் வீட்டுக்குக் கொஞ்சதூரம் அப்பால் வள்ளுவச்சி ஒருத்தி இருந்தாள். பற்பல மாயை மந்திரம் தெரிந்தவனென்றும், நடக்கப் போகிற சங்கதிகளை யெல்லாம் நன்றாய்க் கண்டறிந்து சொல்லுகிறவனென்றும் அந்தப் பக்கமெங்கும் அவள்பிரசுத்தி பெற்றிருந்தாள். அவளுடைய வல்லமையைப் பற்றிப் பலவிதமாய்ச் சொல்வார்கள். அவளைப்போன்றவர்கள் மனிதர்களுடையகுடல்களைத்தின்பவர்களாம் அவர்கள் தங்கள் பார்வையினாலும் மந்திரத்தினாலும்பிறகுடைய குடல்களைத் திருவிடார்கள். பார்வையினாலேயே யாரையும் மயங்கச்செய்து அவர்களிடத்திலிருந்து மாதனம் விதைபோன்ற ஏதோ ஒரு பொருளைத் திருடிதமது கால்தகையில் ஒளித்துக்கொள்வார்கள். அவர்கள் ஒரு 'நெல்லி நெருப்பில் போட்டால் அது பெரிய பூச்சுணிக்காயளவு பெரிக்கிறது. அந்தப் பெரியை அவர்தான் சாறுபிப் பகுத்துத் தின்பார்களானால், உடனே அவர்களுடைய மாயையினால் மயக்கப்பட்டவர்கள் இறந்து போவார்கள். யதாவது ஒருவன் அந்தமாயாவினுடையகால் தகையை அறுத்து அங்கிருக்கும்

தானியத்தை எடுத்து மயக்கப் பட்டவனுக்குக் கொடுத்துத் தின்னச்சொன்னால் உடனே அவன் சாகாமல் பிழைப்பான். ஆயினும் ஒருவரும் அப்படிசெய்ய வொட்டாமல் வெகு எச்சரிக்கை செய்து கொண்டிருப்பார்கள். இவைகளோடு கூட அந்த மயக்கார்கள் தூரத்தேசத்துச் செய்திகளை ஒரு நொடியில் அறிந்து சொல்வார்கள், எவ்விதமான நோயையும் தங்கள் மந்திரத்தினால் தீர்ப்பார்கள், என்று இப்படி அவர்களுடைய மகிமையைப் பற்றி பலவிதமாய்ச் சொல்வதுண்டு.

இப்படிப் பல விநோதமான செய்கைகளுள்ள ஒருவள்ளுவச்சியைப்பற்றி மேலேசொன்ன பள்ளன் மகளான மோகனம் வெகுவாய்க் கேள்விய்பட்டிருந்தாள். அந்தப் பெண் அவளை ஒரு நாளாவது கண்டதுமட்டுமில்லை. மனிதர்களுடைய விதப்பயனை நன்றாய்க் கண்டறிந்து நடக்கப் போகிற செய்கைகளைச் செய்மையாய்ச் சொல்லும் திறமையுடையவளென்ற பிரசுத்திபெற்றிருந்ததோடுகூட, அந்ததேசத்தில் பஞ்சமூண்டானாலும் கொண்டனோய் உண்டானாலும் மற்ற எந்தநிலை உண்டானாலும் எல்லாம் அவளாலேயே செய்யப்படுகின்றன வென்றெண்ணி அனைவரும் பயப்படத்தக்கவளாய் இருந்தாள்.

அவளை எப்படியாவது போய் பார்க்கவேண்டுமென்று வெகுநாளாய் ஆவல் கொண்டிருந்த மோகனம் ஒருநாள் அவளிடத்திற்குப் புறப்பட்டுப்போனாள். அந்த ஜோலியக்காரி ஒரு மலையடிவாரத்தில் வசித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவ்விடம் மனிதசஞ்சாரமே யில்லாமல் தனிப்புறமாக வெகு அமணியமா யிருந்தது. மோகனம் அவ்விடத்திற்குப் போக அஞ்சிக்கொண்டே மெதுவாய் அவள் அண்டைபோய்ச் சேர்ந்தாள். அத்தருணத்தில் அந்தவள்ளுவச்சி ஒரு பாதையின்மேல் உட்கார்ந்திருந்தாள். சப்பை மூக்கும் கிரேவிகைபோல் மண்டையில் அழுத்தியகண்ணும், குழக்கட்டைபோன்ற உதமே,

முறம்போன்ற காதுயர் அவன் வடிவம் மிகவும் பார்க்கவழங்காமல் இருந்தது. அவனருடைய வடிவத்தைப்பார்த்தால் சுமார் நூறு மூற்றைம்பது வயதானவன்போல் தோன்றிற்று. மோகனம் கொஞ்சதூரத்திலிருந்து அவனைப் பார்த்தவுடனே ஹதிரிமாய்ச் சரேலென்று அவன் ஆஸ்தைபோய், அவன் கையில் காணிக்கையாக ஒரு மோகராவைத்து, தாபே! எனக்கு ஒரு ஜோலிபம் சொல்லவேண்டும்; வருங்காலத்தை யெல்லாம் கண்டறிந்து சொல்லத் தகவருக்கு நன்றாய் தெரியுமே. இப்பொழுது இவ்வுலகத்தில் நான் வாழ்நிற வாழ்க்கை எப்படியிருக்கிறதென்றால், மாஞ்செடி பொன்று மில்லாமல் நடுக்காட்டிலே செங்குத்தான ஒரு குன்றின்மேல் ஏறிக்கொண்டு தயிப்பவருடைய சிதைப்புபோல் இருக்கிறதென்று சொன்னான். அதைக்கேட்டு அவன், “குழந்தாய் அப்படியே கண்டறிந்து சொல்லுகிறேன்; இப்படிப்பட்ட சிறந்த விஷயங்களை எல்லாம் சுமமா கண்டறிந்து சொல்லக்கூடுமா? இதற்கெல்லாம் அதிக விளையாடாத ஆகவேண்டிமேன, மோகனம் மற்றோர் மோகராவை அவன் மடியில் போட்டான்.

(விண்ணும் வரும்.)

—:(*):—

Gleanings from Folk-Lore.

A Nick-Name for Money.

“ஆட்கொல்லி.”

—:(*):—

“ஆட்கொல்லி” என்றால் என்ன? அது பணத்திலுடைய சுட்டிப் பேர்களில் ஒன்று. இதற்கு ஆட்கொல்லி என்னும் பெயர் வருவானேன்? இந்த ஆட்கொல்லியைப்பற்றி பணத்தால் அத்தியந்த தோழன் தன்னைக் காட்டிக் கொடுக்கும் பலகலையும், ஒற்றைமையாகத் குடும்பங்கள் சிதறியும், தாயும் மகளும் ஜன்ம வையர்களாகவும் ஆகிறார்கள். இந்தப் பணம் இன்னும் எல்லாப் பாபங்களையும் செய்யக் காணாமலே ஆகாமலாக்காத யுனெபண்ணு மானை

யால் அதற்கு “ஆட்கொல்லி”யெனும் பெயர் வந்தது அநீத்யமில்லை. அதற்கு அப்பெயர் வந்ததற்கு ஒரு கிறிஸ்தவம் சொல்கிறார்கள். ஒரு காட்டு வழியாய் ஒரு தாய் தன் மகனோடு ஒருவாசிலிருந்து மற்றொரு வாகுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தான். வழியில் ஒரு கிணற்றின்மேல் ஒரு மூட்டை நிறையப் பணமிருந்தது. இப்பொழுது தாய்க்கும் மகனுக்கும் யார் அதை வைத்துக்கொள்வது என்பதைப் பற்றி ஒரு சங்கை ஆரம்பித்தது. இதில் மகனுக்கு நம் தாயார்தானே, அவளை வைத்துக்கொள்ளும் நம் பிறகு வாங்கிக்கொள்வோம் என்று தோன்றவில்லை. அவன் தாய்க்கும் நம்முடைய பிள்ளைதானே யாரை வைத்துக்கொண்டிருந்தாவென்ன, என்று தோன்றவில்லை. ஆனால் ஒவ்வொருவரும் தானே அதை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டிமென்றெண்ணினார். பணவியுத்தில் தாய்மகன் என்கிற பத்துதவம் போய்விட்டது. இருவரும் இப்படி சங்கைசெய்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது தாய்க்கு, நாம் நம்மனை பகர்ந்த கிராமத்திற்குப்போய் அண்ணன் எடுத்துக்கொண்டு வாசிக்கொள்வோம் காப்பிட்ட பிறகு அவனை கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர்மொண்டு தாச் சொல்லோம். அப்படி தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது அவனை கிணற்றில் தள்ளிவிடுவோம் பிறகு நாமே அந்தப்பணத்தை எடுத்து கொள்ளலாம். என்று எண்ணி தன் மகனைத் தனக்கு பகர்கிறதாயினும், அதல்லப் பகர்த்து கிராமத்திலிருந்து போஜனம் கொண்டு வரும்படிக்கும் பிறகு பணத்தை யார் எடுத்துக் கொள்ளுவோமென்—தைப்பற்றி யோசிக்கலாமென்றும் சொன்னான். அப்படியே மகன் போஜனம் எடுத்துக் கொண்டு வரும்பொழுது அவனுக்கு போஜனத்தில் விஷத்தைவைத்து தாயாரைக் கொன்று விட்டால் தான் பணத்தை எடுத்துக்கொள்ளலாமென்று தோன்றிற்று. உடனே அவன் கொஞ்சம் விஷத்தை வாய்க் அண்ணத்தில் கலந்து தாயாருக்குப் போட்டான். தாயாரும் தான் நின்றதப்படி அவனை தண்ணீர் மொண்டிதரும்படி சொன்னான். அவன் பாதிதூரம் தண்ணீர் இழுத்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது தாயார்மகனை கிணற்றில் தள்ளிவிட்டான். அவளும் அண்ணத்தில் விஷம் கலந்திருந்ததனால் சீக்கிரத்தில் இறந்தாள். இப்படியாகச் சட்டையில் பணமானது தாய்க்கும் மகனுக்கும் சண்டையுண்டாக்கினது மல்லாமல் இருவரும் வினாய் சாகும்படிச்செய்தது. ஆ! இப்படிப்பட்ட பணத்தை யுடையவர்களையோபெரிய மனிதன் என்கிறார்கள். இந்தப்பணம் என்ன எல்லாம் செய்கிறது! ஆதம் நிகெதிர்களை விசேஷமாகச் செய்கிறது. தாய்பிள்ளையென்கிற பத்துதவத்தையெல்லாம் ஒரு கிமிஷத்தில் போக்கடிக்கிறது. உலகத்தில் இந்தப்பணம் செய்யும் கூத்தெடு பெருங்கூத்தாயிருக்கிறது!

S. S.